

Demos

Demos er en politisk forening.

Demos har en butik på Skt. Hans Torv i København.

Email: demos@demos.dk

Elmegade 27, 2200 Kbh.N, +45 35351212, bank: 1551 5686164

- Demos arbejder for international solidaritet og fred mellem befolkningerne.
- For Retten Til Modstand og Frihed
- Mod nationalisme og Fremmedhad
- Mod Sexisme og Hatecrimes
- Nej til Hetz mod Befolkningsgrupper
- Mod Global Udbytning og Undertrykkelse

Demos har siden 1988 udgivet et antiracistisk tidsskrift

Mobile Pay: + 45 51414446

Redaktionen afsluttes medio september 2016

Red. Dokumentationsgruppen. Fotos Dok. Foto. Ansvarlig overfor presseloven: Tove Jensen.

Venstrefløjens momentum:

Intro

Opbrud i EU

Giv EU og EU's højrefløj modstand

Det nationale spørgsmål

Fremmedfrygt – UKIPS kampagne

TUC Fieldwork/ En britisk undersøgelse

Modbevægelser i EU

Plan B og Diem25

Den danske venstrefløjs plan

For et nyt Europa

Menneskerettigheder

Torkild Lauesens globale perspektiv

Europæiske højre- populistler

”Min fjendes fjende er min ven”: PUTIN

Stemmetal på højrefløjen i Europa

Danmark

Tal om udlændinge og flygtninge

Opbrud på højrefløjen - Nye Borgerlige

DF/U om kristendommen.

Intro.

Lad falde, hvad ikke kan stå.

Sådan står der i den historiske sang "Internationale", som mange af os har sunget med på i flere årtier.

Mange af de traditionelle politiske institutioner skrider ud. Det skaber uro og bekymring mange steder. Er det tegn på et positivt opbrud, der kan give bedre muligheder for de fleste, eller er det et sammenbrud, som vil skabe politisk kaos, der appellerer til den "værste" mindstefællesnævner.

USA er ude i en meget turbulent optakt til præsidentvalg, Tyrkiets præsident var for nylig udsat for et forsøg på et militærkup, og har iværksat en ekstrem stat. En række lande og byer har været udsat for terror og forbrydelser rettet mod civilbefolkningen, krige raser i Mellemøsten, ingen anerkendelse af Palæstina, nye missilraketter og opmarching af militære enheder opstilles igen i Europa mod Rusland. Afrika er plaget af krige og befolkningerne lider nød i en række lande. Ideen om det arabiske forår er væk, og det politiske sprog er blevet racistisk og fascistisk og antimuslimsk, og den politiske bevidsthed indsnævres til at sørge for de nærmeste både i de enkelte lande og på det internationale plan.

I dette inferno vakler EU konstruktionen og viser sin utilstrækkelighed som økonomisk regulator og styringsmekanisme nu, hvor svindel og unddragelse dominerer markedet.

Den situation kan være et stærk venstrefløjs momentum til at vælte én af kapitalens store institutioner – lad falde hvad aldrig skulle have stået. Den aktuelle situation kræver også venstrefløjens politiske kamp mod højrefløjen, da den sideløbende kan sætte brand i det indre og ydre kaos, som højrefløjspolitikernes vrangforestillinger om krigsflygtninge, miljøflygtninge og arbejdskraftens fri bevægelighed har skabt hos de enkelte - hjulpet godt på vej af letkøbte medier.

Vi ser i det følgende kritisk på EU og det europæiske samarbejde, på højrefløjens nye partier og højrefløjens stramninger af asyllovgivningen. Vi ønsker med denne udgivelse at markere venstrefløjens muligheder for radikalt at påvirke ændring af markedets dominans og en reetablering og udvikling af en ansvarlig stats omsorg for alle borgere, og udvikling af den struktur og det værdigrundlag, som vi har fælles – på det nationale plan - og på det internationale plan. Og vi peger på betydningen af opretholdelse af og udvikling af de økonomiske aftaler mellem landene og ikke mindst af menneskerettigheder, flygtningekonventioner og dermed en menneskeværdig asylpolitik.

Forhandlingerne om de store transnationale handelsaftaler (TTIP) viser kapitalkoncentrationernes mulighed for at gå helt udenom den demokratiske magt. Det ses allerede ved de foreliggende forslag til aftaler CETA aftalen med Canada og TTIP aftalen med USA. Efter Brexit afstemningen og presset fra en række græsrods - og faglige organisationer ser det ud til at forsøget på at omgå demokratiet i de nationale parlamenter er mislykkedes i første omgang. Aftalen mellem Canada og EU er sat på pause, og aftalen mellem USA og EU kan blive den prøvesten på folkelig protest, der vil hindre kapitalens uregulerede magt-arrogance.

Giv EU og EU's højrefløj modstand

LeaveEU

Det britiske Brexit eller LeaveEU og de efterfølgende politiske dønninger er blevet en alvorlig advarsel til det eksisterende EU, om unionens fortsatte eksistens.

Leave.EU var den faktiske koordinering for kampagnen, og den bestod af :

Ukip, Labour Leave ledet af Kate Hoey MP, the Grassroots Out movement ledet af Eurosceptic Tory backbenchers, og adskillige andre mindre grupper. Det lykkedes næsten UKIP at ”ta hele æren for” det begyndende opgør med EU. Og det manglede heller ikke på begejstring fra samtlige højreekstremer grupper og partier i Europa. De faldt over hinanden for at påberåbe sig en sejr ” fri for EU's totalitære monster og genvindende national frihed og selvbestemmelsesret og kontrol med egne grænser.” I medierne var det UKIP, der vandt, men spørgsmålet er hvorvidt UKIPs racistiske og nationalistiske slogans og politik er dækkende for de mange, der stemte ”Leave”.

Man skal ikke lade sig forføre af den fremmedfjendske politiks medie - tiltrækning, men se ind i modstanden mod EU og tage udgangspunkt i de mange forskellige årsager, til at afstemningen blev et nej til EU, og til EU's omfattende politiske krise.

Den mest afgørende faktor er, for os at se, EUs generelle økonomiske politik og de mange konkrete påvirkninger, den har haft på arbejdernes levevilkår siden 1980`erne. En markedsøkonomi, hvor politik i stigende grad er blevet underordnet storkapitalens kolossale og ekspanderende magt. Den afløste den finanspolitik, der byggede på John Maynard

Keynes principper om finanspolitiske tiltag som statens indgriben for en velfærdsstat og sikring af fuld beskæftigelse.

En samfundsøkonomisk model, der var udviklet efter 2. verdenskrig i en politisk hungren efter social retfærdighed. ”Det Nye Højres ”økonomiske model¹ blev gennemtvunget i en række lande, og det betød knægtelse af fagbevægelsen, smadring af deres magt og total ændring af statens regulerende rolle med efterfølgende svækkelse af det sociale sikkerhedsnet med indføring af markedskræfternes styring af samfundsudviklingen.

Så på spørgsmålet om det var de populistiske og højreekstreme grupperingers fortjeneste og indsats, at englænderne stemte Brexit – kan vi svare nej! Det var britiske arbejdere, der sagde nej til en fortsættelse af EUs økonomiske politik og dominans, og til EU's regler om arbejdskraftens fri bevægelighed.

---

¹ Reagan, Thatcher og Friedman: Milton Friedman er teoretikeren bag den såkaldte Chicagoskole, der bygger på privatisering og markedsstyring af samfundsøkonomien. Friedmans økonomiske teorier blev ophøjet til gældende statsfilosofi blandt konservative amerikanske politikere. Milton Friedman blev en af præsident Reagans nærmeste økonomiske rådgivere. Friedman var en stærk kritiker af Keynes model for løsning af økonomiske kriser via finanspolitik. Friedman stod bag ”Chokdoktrinen” som blev gennemført i Chile af Pinochet.og ”Chicago Boys.” Friedmans metoder slog igennem i Storbritannien, hvor Margaret Thatcher i høj grad lod sig inspirere.. I Danmark bevægede Poul Schlüter sig også ind på det spor, og efterfølgende kom de socialdemokratiske regeringer både i England og Danmark til at følge i Friedmans spor.

En politik, der blev adopteret af både borgerlige og socialdemokratiske regeringer i EU, der fulgte trop, ved at indføre privatiseringer og omfattende offentlige besparelser.

Tillykke med et nej til EU's neokapitalistiske politik!

Ulighed og økonomisk politik – Storbritannien.

Det viste sig hurtigt, at afstemningsresultatet ville komme til at handle om mere end Storbritanniens konkrete medlemskab af Unionen. Briternes udtræden vil sandsynligvis få store konsekvenser for samtlige lande i det eksisterende EU.

1. Brexit blev på sigt en af konsekvenserne af det frie markeds dominans.

Storbritannien kom i begyndelsen af 1980'erne ud i en omfattende økonomisk krise. Thatcher og hendes regerings projekt var at gennemføre det "Nye Højres" økonomiske politik for at rette økonomien op igen. Det foregik i tæt samarbejde med USA's præsident Ronald Reagan og Chicago – skolens anbefalinger.

Det betød som nævnt, at arbejderne måtte vinke farvel til sikkerhed og arbejde, og i stedet fik stramninger og lukning af arbejdspladser samtidig med, at fagbevægelsen blev forsøgt knust, sådan som "modellen" foreskrev det. Denne økonomiske politik lagde grunden til neoliberalismen, som efterfølgerne John Major og Tony Blair i store træk fortsatte.

2. Men også briternes gennemgående EU skepsis siden oprettelsen af EF har spillet en afgørende rolle for afstemningsresultatet.

Da Storbritannien i 1973 - efter store overvejelser - trådte ind i EF, var begejstringen til at overse både i Europa og i England. Frankrig havde i hele perioden været skeptiske overfor Englands evt. interesse for det fælles marked på grund af deres tætte tilknytning til USA. Da de endelig endte med at acceptere Storbritanniens ansøgning om optagelse i EF var det bl.a for at sikre sig mod Tysklands dominans.

Den konservative Margaret Thatcher, som var siddende premierminister gennem 1980'erne, var på mange måder inkarnationen af denne britiske EU-skepsis.

På den ene side ville Thatcher gerne deltage i den europæiske frihandel, og underskrev traktaten om det indre marked. Men hun så også andre dele af EF som et direkte socialistisk og centralt styret projekt, der berøvede Storbritannien dets suverænitet.

Thatchers regering var ved afslutningen af hendes regeringsperiode blevet yderligere skeptisk over for EU og begrundede den nye krise med EU's styring af markedskræfterne. Thatchers idé om "dominance from Brussels" endte med at koste hende premierministerposten i 1990.

En holdning, der blev sat på porten, da Thatcher, hårdt presset, trak sig fra posten som leder af regeringen, og overlod den til den mere unionsbejstrede John Major i 1990.

Thatchers politik, den neoliberale tænkning, globaliseringen og EU's markedspolitik har fostret stor ulighed og har tilgodeset de mest velfungerende dele af landet, medens store dele af de øvrige landsdele er blevet overladt til en forarmende nedtur.

Det aktuelle EU - valg viser på den baggrund ikke overraskende et Storbritannien som et land, opdelt i rige og fattige områder og så ubalanceret på land og by og i enkeltlande, at det nærmest falder fra hinanden. EU's politik er ikke løsningen på ulighed og konflikter, men en del af problemet

Foto fra den fattige del af Manchester.

Børnene kan fra heget se ned til de meget rige kvarterer i Manchester.

En splittet by.

Det nationale spørgsmål

Følgerne af den neoliberale politik og økonomi - ofte kaldt "nødvendighedens politik" - er skræmmende.

I Storbritannien og i hele det øvrige EU har den økonomiske politik, som EU – traktaterne og Finanspagten har foreskrevet - i harmoniseringens navn - skabt den ene forringelse efter den anden for arbejderne og fagbevægelsen i de fleste EU - lande.

Den politik har givet grobund for en vrede mod det overnationale EU og dermed en aktualisering af det nationale spørgsmål. Denne vrede er berettiget og skal ses som et ønske om selvbestemmelse og en generhvervelse af frihed til at organisere et eget arbejdsmarked og en egen finanspolitik, som kan afspejle det enkelte lands historie og kampe. En vrede, der kræver et opgør med en uhæmmet kapital, der i mange år har understøttet aggressiv udenrigspolitik og markedsøkonomisk politik på bekostning af almindelige menneskers liv og frihed. Debatten om national selvbestemmelse og nationalstaten er igen kommet til at spille en massiv rolle i en mere og mere globaliseret verden.

Protest mod det overnationale EU

Carsten René Jørgensen, Professor i Klinisk Psykologi ved Århus Universitet (Information d.29. juli 2016) skriver, at EU fremstår som et fjernt overstatsligt system, der ikke giver plads til os som individer med behov for fællesskaber, nært forbundet med vores identitet og tilhørsforhold til afgrænsede grupper. På den baggrund efterlades den mere følelsesladede EU - debat til: *"letbenede populisters ikke- løsninger", der primært bidrager til at nedbryde organer, vi har brugt årtier til at opbygge. Populistiske politikeres store gennemslagskraft hænger netop*

sammen med deres evne til at indfange og appellere til ubevidste psykologiske og sociale processer”.

C.R. Jørgensen skriver videre, at: ” *Vi bør ikke fornægte eller foragte de psykologisk frugtbare elementer ved en moden national identitet og identifikation med et nationalt fællesskab”.* Men det er aktuelt og afgørende, hvordan vi definerer og regulerer den nationale identitets grænser. At vi ser forskellen på national suverænitet, nationalitet og nationalt fællesskab versus det politiske begreb nationalistisk politik, som har båret højrefløjen og de nationalkonservative kræfter frem i Europa. Det er afgørende at erkende, at striden ikke går mellem de enkelte nationers ret til at opbygge og ændre deres land og dets struktur og politik, men om kapitalens grænseløse spekulationer og transaktioner mod arbejderklassen, der forårsager både en intern og en eksternt strid og en opsplitning af befolkningerne. Denne strid nærer *fascismen.

Fascisme, som vi har set det før – med udpegning af syndebukke, med tale om racer og gener, med kapitalens accept af samme og ønsket om ”stærke mænd”, der ikke er medfølede og empatiske, men hylder konsekvens, politi og militær og i sidste ende krig.

Og der hersker en berettiget frygt for de højreekstreme kræfter både blandt politikere, i medierne og hos mange vælgere i EU. Og den højrefløj giver os kuldegysninger. De puster til frygten og fremmedhadet og strid mellem nationer og befolkninger. Det giver mindelser om Europa omkring 2. verdenskrig, Det kræver en klar politik over for overtrædelse af menneskerettigheder, hate crimes, hate speech og racistiske budskaber, hvad enten det er politikere, medier eller grupper, der står bag.

Fascisme skal mødes med modstand fra alle demokratiske kredse. Den skal holdes ude fra indflydelse, imødegås politisk og betragtes som en trussel mod demokratiet og den politiske venstrefløj.

Tysk Pegida demonstration i 2015

Aktuelt er det højrefløjen, der italesætter nationalismen som en politisk løsning for EU.

Men at mange vælgere følger nationalismen er reaktionen på udhulingen af befolkningernes suverænitet og frygten for at miste de demokratiske rettigheder.

Og dertil skal det understreges, at det er den danske finansverden, der har sat de nationale rettigheder over styr i det overnationale EU. Det nationale spørgsmål er sat under pres af kapitalen.

Det er den grænseløse kapital, der ikke har brug for et land men et marked dér, hvor betingelserne er billigst og bedst for profit og vækst.

Det betyder, at de enkelte landes venstrefløj både må have en strategi for egen befolkning, og en politik, der kan medvirke til et demokratisk Europa og et fremsynet samarbejde.

Venstrefløjens opgave vil være at understøtte de strukturer og det regelsæt, der bærer det nationale demokrati, og som har en central betydning for befolkningernes levevilkår og for en bæredygtig fremtid.

Vi kunne postulere:

At forstå den internationale kamp forudsætter indsigt i betydningen af den nationale selvstændighed og identitet, og vigtigst den nationale selvstændigheds demokratiske forankring.

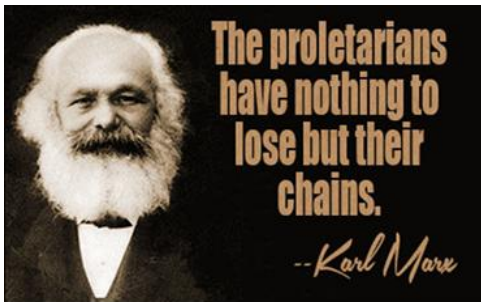
Denne forståelse har de fleste politikere ikke udvist, når de vedtog traktater og finansaftaler og aktuelt handelsaftaler uden at spørge ”folket ” uden at bruge demokratiet.

Med andre ord, tesen for Venstrefløjen er: når nationerne i et internationalt fællesskab føler sig accepteret og hørt, så er det muligt at indgå forpligtende over – eller mellemnationale fællesskaber.

Men der skal ikke gåes længere, end befolkningerne er med. Det holder demokratiet ikke til. Og den kunst har EU ikke kunnet, villet eller evnet. Og den arbejdende befolkning er ladt i stikken. EU -overnationaliteten- har gentagne gange overhørt eller slet ikke hørt på de enkelte landes befolkningers ønsker eller krav. Vi kan bare nævne Lissabontraktaten, som blev den afgørende traktat for Unionens form og iværksættelse. *Ingen afstemning!*

EU var uafvendeligt ikke længere et handelsfællesskab. Det var blevet den politiske union, som næsten samtlige politikere gennem årene havde sagt, at det aldrig ville blive. Det kaldes tillidsbrud, og lige dør ophører solidariteten og fællesskabet. Og man bliver sig selv nærmest. Har brug for sydebukke, og forenkede forklaringer på modsætninger.

Alene af den grund har vi brug for et andet Europa – ikke kaos, ikke udover afgrunden, men et demokratisk og solidarisk alternativ. Men det vil være helt misvisende at forestille sig – at den enkelte nations interesser skal overtrumfe klasse - og køns - interesser – menneskerettigheder eller ansvarlighed i miljø og bæredygtighed. De politiske interesser skal bryde de nationale grænser, og det kræver international bevidsthed og internationalt classesamarbejde.

- **Men de har en verden at vinde**

Den indsigt og forståelse vil være afgørende for Venstrefløjens mulighed for at vende udviklingen til et demokratisk og solidarisk opgør. Venstrefløjen i Europa har en påtrængende central opgave at løse, hvis der skal skabes grundlag og tillid til ”Et andet Europa”, der kan imødegå fattigdom, arbejdsløshed racisme og sexismen både i og udenfor Europa.

Om nationalstaten og klassekampen:

Nationalstaten er en social konstruktion, dvs. menneskeskabt. I de borgerlige revolutioner, der foregik i Europa i midten af 1800-tallet, spillede ideen om nation og nationalstat en stor rolle.

For marxister er klassekampen historiens motor. Derfor går hovedmodsatningen i det moderne samfund mellem den internationale arbejderklasse og den internationale kapitalistklasse. Nationale skillelinier er sekundære i sammenligning med klassekampen. De udgør simpelthen nogle særlige omstændigheder, hvorunder klassekampen foregår. *"Arbejderne har ikke noget fædreland"*.

Klassekampen udspiller sig både på en national og en mere global scene. Magthaverne har travlt med at bygge mure og skabe splid og puste til nationalismens bål for at redde deres egen røv.

Marxister må argumentere for og kæmpe for solidaritet, klassesammenhold, på tværs af grænser og på tværs af etniske skillelinjer.

Men neoliberalismens store vanskeligheder og EU's manglende politiske forståelse for realiteten og løsninger på de opståede kriser skaber grobund for nationalisme. Og nationalstaterne er i sig selv en del af problemet, da de bliver brugt til at fastholde markedsøkonomien og adskillelsen af den økonomiske og politiske magt, som er en forudsætning for den kapitalistiske produktionsmåde.

På samme tid kritiseres Europas "Left" for at forsøge at redde et EU, der er uden forankring i de nationale demokratier.

Der vil være behov for en form for enhed, der forbinder Europas nationalstater med hinanden og giver dem mulighed for i fællesskab at håndtere de afgørende og grænseoverskridende betingelser for deres egen eksistens.

@stefanofassina <https://www.social europe.eu/2016/09/saving-eu-euro-extreme-neo-liberal-trap/>
Læs mere om det nationale spørgsmål bl.a.:
<https://www.information.dk/debat/2011/01/arbejderbevaegelsen-nationale?rel>, og
<http://www.marxisme.dk/arkiv/callinic/1989/natspm.asp#a2>

Venstrefløjens politiske opgave

Venstrefløjens aktuelle og afgørende opgave bliver fortsat, at afsløre kapitalens evige og hensynsløse jagt på det størst mulige udbytte. Jagten væk fra efterkrigstidens ”forpligtigede stat”, hvor socialdemokraterne og den øvrige venstrefløj stod op for det reproduktive ansvar, som en del af det politiske sprog og den politiske forståelse. Til de seneste års jagt frem mod neoliberalismens portaler, hvor enhver er sig selv nærmest. Hvor det er smart at snyde og svindle fællesskabet.

Venstrefløjen må stå solidarisk med arbejderklassens kvinder og mænd i kampen for lighed og frihed. Det sker ikke i EU.

Vi kan og skal ikke følge højrefløjens exit, men skal skabe en vej ud af kapitalens EU, for klassebevidste socialister, feminister og antiracister. Venstrefløjen skal aktivt bekæmpe ulighed, racisme, fremmedhad og højreekstremisme. EU *er* blevet grobund for højre – nationalisme, socialdumping og fremmedhad, der har skabt modsætninger blandt medlemslandenes befolkninger.

EU og den økonomiske politik har destabiliseret og destrueret arbejderbevægelsen og forringet store del af befolkningernes arbejds - og leveforhold både i de rige og de fattige lande.

Det politiske center er blevet radikaliseret og er rykket til højre i en klar identifikation med kapitalen og den såkaldte ”nødvendighedens” politik, som både eksisterer i blå og bleg-røde udgaver.

Fremmedfrygt – UKIPs Kampagne

EU - afstemningen i Storbritannien den 23. juni resulterede i, at 52 % af vælgerne stemte for en udmeldelse af EU, og 48 % stemte for at forblive.

Del lykkedes for UKIP og de konservative at vende kampagnen mod migrantarbejdere fra Østeuropa og de briter med udenlandske rødder, som i generationer har boet i Storbritannien.

Brexit vil kunne få alvorlige konsekvenser for disse befolkningsgrupper.

Højrefløjen bag Brexits stemmetal

Den 3.7. udtalte Theresa May, en af de konservatives frontfigurer og den nuværende premierminister, at fremtiden for de EU migranter, som bor i Storbritannien, er usikker og skal forhandles i de kommende Brexit drøftelser.

Den 4.7. trådte Nigel Farage tilbage som leder af UKIP. UKIPs næste opgave vil være at få EU migranter ud af Storbritannien.

Brexit kampagnens økonomiske bagmand, multimillionæren og grundlæggeren af UKIP, Arron Banks har netop offentliggjort, at han overvejer at støtte op om et nyt politisk parti, som både skal være for medlemmer af UKIP, Labour og de konservative.

Uden Arron Banks mange milliarder ville Ukip ikke have haft dén store og dominerende betydning, som deres kampagne fik med dens racistiske og utroværdige argumenter for et Brexit.

EU afstemningen blev til et spørgsmål om immigration

Afstemningen om EU kunne have haft mange politisk relevante emner, hvor Labours leder Jeremy Corbyn, der tilhører partiets venstrefløj, fagbevægelsen samt den øvrige venstrefløj kunne have spillet en større rolle og talt såvel migranternes sag som de socialt og økonomisk udsattes sag.

Men det endte i stedet med at blive et opgør mellem to fløje i den konservative lejr: David Cameron som ja-siger - hjulpet af Labours højrefløj Blair og Brown - og Boris Johnson som nej-siger.

Nigel Farage og UKIP, hængte sig på nej-kampagnen og fik held til at lade Brexit handle om polske arbejdere, immigration og flygtninge.

Ifølge Cas Mudde, forsker i højreekstremisme, blev de sidste uger op til afstemningen totalt domineret af

immigrationsspørgsmålet. End ikke Nigel Farages vanvittige påstand om, at britiske kvinder var truede af en atombombe af migranternes sexovergreb kunne røkke ved den offentlige mening.

Ved en meningsmåling foretaget af Ipsos MORI før den 23. juni, fremstod spørgsmålet om immigration som meget væsentligt.

Selv det forfærdelige mord på en af Labours Parlaments - medlemmer Jo Cox, begået af en indvandrerfjendsk mand fra den ekstreme højrefløj, kunne få fremmedhadets stemmer til at holde inde og genoverveje deres fremmedfjendske hetz.

Police are investigating reports that signs reading 'No more Polish vermin' have been posted through Polish people's doors in offending areas.

Fototekst: Ud af EU – ikke flere polske skadedyr – står der på en plakater der blev smidt ind ved polske arbejderes dør. Plakaten blev indrapporteret til politiet lige efter brexit.

Jo Cox i kampagne for Vote Remain 23. juni 2016

”Lexit” Venstrefløjens svar på Brexit.

Lexit er en forkortelse for *Left Leave* et projekt, som arbejder for en udmeldelse af EU på venstrefløjens betingelser. Gruppen fik ingen gennemslagskraft, og mange fra Lexit endte med at støtte et ja til EU, da Brexit blev domineret af den nationalistiske og indvandrerfjendske højrefløj.

Trade Unionists Against the EU, som er en lille gruppe under transportarbejderforbundet, TU, bibeholdt deres støtte til et Brexit ud fra et klart antikapitalistisk grundlag. Resten af TU og andre fagforbund valgte at støtte en forbliven i EU.

Venstrefløjen og fagbevægelsen fik ikke sat deres aftryk på afstemningen, og mange støttede ifølge den antiracistiske gruppe *Hope not Hate* et ja for at beskytte migrantarbejderne og andre udsatte grupper, som benævnes BAME (forkortelse for black, asian, and minority ethnic).

Hetz og overgreb i kølvandet på afstemningen

Flygtninge - og indvandrerspørgsmålets dominans blev efterfulgt af racistiske overfald og chikanerier kort tid før og efter afstemningen havde fundet sted.

På *Institut of Race Relations* hjemmeside kan følgende læses: Efter i årevis at have bekæmpet racistisk fjendtlighed over for nye grupper af immigranter kan vi starte forfra – værst er, at post - Brexit synes at have taget skammen ud af racismen.

Allerede før EU-afstemningen begyndte, stod det klart, at Brexit - kampagnen ville opmuntre racisterne og tilskynde til vold mod migranter og BAME. Og der har allerede været rapporter om fysiske overgreb og angreb på kulturcentre og butikker.

Historien viser, at hvis sådanne fjendtligheder foregår uhindret, kan det hurtigt forvandles til noget meget værre.

Ifølge en national politirapport steg indrapporteringen af chikane og overfald i dagene umiddelbart efter afstemningen med 57 %. Siden er tallet mangedoblet.

Simon Woolley, leder af *Operation Black Vote* kommenterer afstemningen således: ”Det er ikke sådan, at fremmedfjendtligheden, som fik indflydelse på, at nej-kampagnen flyttede fokus fra økonomi til immigration, ikke havde eksisteret før. Den findes overalt.

Men den satte scenen for kampagnen; og dem, som havde stået og mumlet på sidelinjen, blev opmuntret til at komme frem og indtage den.

Resultatet er beskidte beskeder til polakkerne og graffitis på offentlige bygninger eller f.eks, at hooligans på et tog i Manchester truer en mand med ordene: ”Du er en skide immigrant. Forlad toget. Immigranter skal deporteres. Vi vil have vores land tilbage. Vi vil have vores tog tilbage. Vi vil ud, og vi vil have jer ud.”

I The Independent udtaler en migrantarbejder: ”Fremmedhadet er blevet legitimeret ved denne afstemning. Flertallet af nej-sigerne er ikke racister, men racisterne bruger afstemningen til at bekræfte, at de er flertallet.”

Mange migrantarbejdere føler, at de går en usikker fremtid i møde især efter de konservatives udmelding om, at de ikke kan garantere deres fremtidige arbejds- og opholdstilladelse i Storbritannien.

Mange ambassader fra EU-lande i Storbritannien beretter om markante stigninger i henvendelser fra EU-borgere, der ønsker at få gjort deres papirer i orden for evt. at skulle rejse tilbage til deres hjemland.

TUC Fieldwork/ En Britisk Undersøgelse.

The 21 things you need to know to understand why Britain voted Leave

Findings from poll conducted for the TUC Fieldwork took place Friday 24th- Mon 27th June.

Total GB sample: n=2716 Weighted by age, gender, class, region, and political behaviour

Contact: jmorris@gqrr.com @jamesdmorris

Nedenstående er en kort oversættelse af undersøgelsens konklusioner. Vi har udvalgt enkelte resultater, som forekommer os betydningsfulde i forståelsen af den britiske afstemning. Undersøgelsen har en række konklusioner, der gør op med den hurtige tolkning i dagene efter afstemningen.

Undersøgelsen viser:

- At landet ikke er blevet opdelt i 2 ”stammer” med vidt forskellige perspektiver. det viser sig, at der er langt større sammenhæng i landet end det medie billede, der blev tegnet i juni.

- At Remain tilhængere ønsker at have kontrol med immigrationen og at Leave tilhængere ikke alle er besat af immigrationsproblematikken. Det viser sig, at der er en række overlap mellem Leave og Remain på immigrationsspørgsmålet.

På spørgsmålet om hvilke tre spørgsmål var vigtigst for dig, da du valgte at stemme – ser resultatet således ud:

Økonomi: Remain:72 - Leave:20,

Sovereignty/Kontrol med lovene: Remain: 10 – Leave: 75,

Immigration: Remain: 11 – Leave: 72.

Bemærk 28% af Leave stemmer mente ikke, at immigration var een af de 3 vigtigste og afgørende faktorer for deres stemmeafgivning.

Overordnet mente ca 40% af alle adspurgte, at immigration var eet af de tre nøglespørgsmål. (total -adspurgte 2216 heraf: Remain:1045 – Leave: 1136)

Og immigration *blev* et kernespørgsmål. Men årsagen til, at Remains kampagne slog fejl, skal findes i deres stiltiende accept af Leave kampagnen. De skulle i følge undersøgelsen være gået til angreb på Leaves position i spørgsmålene om immigration og suverænitet. Remain kampagnetilhængere følte sig stærkest berørt af racismedebatten, medens Leave kampagnen ikke i særlig høj grad var berørt af den debat.

Undersøgelsen gør også op med forestillingen om, at det var de unge, der stemte Remain og de gamle, der stemte Leave. Afgørende var klasse og alder. De unge fra middelklassen stemte Remain 71 til 21, men unge fra arbejderklassen stemte næsten fifty fifty d.v.s 53 til 46.

En afgørende motivator blev også, hvorvidt ”the establishment” lod hånt om almindelige folks behov og ønsker. Spørgsmålet blev besvaret positivt af 62% og fordelte sig således mellem Remain på 41 til Leaves på 58.

Vedr. arbejdstageres ret til ligebehandling og adgang til arbejdsmarkedet var der stor opbakning i begge grupper til den politik.

Andre undersøgelser vil komme frem i tiden herefter, og deres resultater vil blive interessante at iagttage.

Brexit i internationalt perspektiv

Fra Front National i Frankrig, Frihedspartiet i Holland, Sverigedemokraterne, Dansk Folkeparti, tyske Alternative für Deutschland og græske Gyldent Daggry kom der dagen efter afstemningen lykønskninger til nej-siden.

Brexit har givet dem fornyet energi til at arbejde for exits i deres egne lande. Marine le Pen citeres i The Guardian for at sige, at Storbritannien har startet en bølge, som ikke kan stoppes. På www.nltimes.nl udtaler Geert Wilders: ”Vi vil bestemme over vores eget land, vores egne penge, vores egne grænser og vores egen immigrationspolitik”. Og i Spiegel siger han, at Holland skal ud af EU og grænserne lukkes for at stoppe islamiseringen.

Der hersker meget stor bekymring fra alle sider i forbindelse med de britiske vælgeres nej til EU og vælgernes ja til at forlade EU. Der vil, hvis det er op til de højreekstreme grupperinger, komme øget fokus på diskussioner om nationalstat, vestlige værdier og udtræden af internationale konventioner på områder som ligestilling, flygtninge og menneskerettigheder.

Venstrefløjen i Europa må derfor fokusere på baggrunden for den fremmedfrygt, der kan have været afgørende for afstemningsresultatet med Brexit, og drøfte, hvorledes den voksende racisme kan imødegås både i og uden for Europa.

De skjulte bevæbnede grupper, der truer og skræmmer humane kræfter står ofte bag de mere stuerene grupper, som opstiller i parlamenterne. De fisker i

rørte vande. De skal afvæbnes og frem i lyset. Deres politik må afsløres. Freitalgruppen i Tyskland er et eks. Fem personer fra gruppen stod øjensynligt bag flere bombeangreb mod asylbeboere i Freital nær Dresden.

MODBEVÆGELSER i EUROPA

Venstrefløjens politiske planer for EU og det europæiske samarbejde

I forbindelse med EU- afstemningen i Storbritannien var én af de mange immigrationsfjendtlige paroler, som brexit tilhængere ofte brugte – og som stadig bliver brugt: ”We want our country back”. Den europæiske venstrefløj kunne vende udsagnet om og som modsvar kræve: ”We want Europe back” eller mere offensivt: ”Vi tager Europa tilbage”.

”Vi tager Europa tilbage”.

Med det som overskrift følger her et par overvejelser i diskussionen om EU's mulige opløsning og strategier i kampen for et socialt Europa. Set i lyset af den britiske afstemning, som i en række medier er blevet defineret som en højrefløjens succes, er det væsentligt for *EU - modstandens strategi*:

At iagttage de initiativer, som de socialistiske grupperinger i EU har taget for at sætte en ny dagsorden for det europæiske samarbejde.

Tilbage til 2015 - Den græske krise:

Grækenland befandt sig i en økonomisk krise af dimensioner. En evt. udtræden af EU var på dagsordenen. Det udløste, at den græske regering satte sit mandat på prøve ved en folkeafstemning om, hvorvidt regeringen kunne fortsætte sine forhandlinger med EU eller, om regeringen skulle træde tilbage. Regeringen blev siddende, men nogle ministre trådte tilbage. Den græske økonomi var nu pantsat i Euroen og i den tyske bank. *På denne baggrund satte en gruppe socialistiske EU - parlamentarikere sig sammen og udarbejdede en Plan A og en Plan B for et andet europæisk samarbejde; et samarbejde uden EU og Eurogruppen.*

A plan B in Europe

Portrætter af A Plan B deltagere:

Jean-Luc Mélenchon, Member of the European Parliament, medstifter af Venstrepartiet i Frankrig. (France)

Stefano Fassina, medlem af det italienske parlament,

Zoe Konstantopoulou, præsident for det græske parlament (Greece)

Oskar Lafontaine, tidligere tysk finansminister og stifter af Die Linke.

Yanis Varoufakis, medlem af det græske parlament, tidligere græsk finansminister

Fabio De Masi, medlem af Europaparlamentet for Die Linke

4 EU parlamentsmedlemmer for Die Linke.

Fra Danmark:

Søren Søndergaard, folketingsmedlem for Enhedslisten

Nikolaj Willumsen, folketingsmedlem for Enhedslisten.

Rina Ronja Kari, EU parlamentet for Folkebevægelsen mod EU

Fra de øvrige lande:

4 Medlemmer fra Spanien

Nikolaos Chountis, EU parlamentet, Unité Populaire, Grækenland

3 EU parlamentsmedlemmer fra det socialistiske parti i Irland.

Francisco Louça, Coordinator, Bloco de Esquerda (Portugal)

Luka Mesec, member of the Slovenian Parliament, Inicijativa za

demokratični socializem (Slovenia) Barbara Spinelli, medlem af EU

parlamentet for Italien, Italy Domenico Moro, Partito della

Rifondazione Comunista – Sinistra Europea, Italia

Kuppet imod Grækenland:

13. Juli 2015 blev den græske demokratisk valgte regering, ledet af Alexis Tsipras tvunget i knæ af EU. På denne baggrund blev Plan B etableret.

Aftalen af 13. juli mellem EU og Grækenland var i realiteten et statskup.

Det blev opnået ved at lukke de græske banker ned og true dem med at den ikke fik tilladelse til, at de kunne åbne igen, før den græske regering havde accepteret en ny udgave af et helt igennem – uigennemførligt - program.

Hvorfor? Fordi det officielle Europa ikke kunne tåle den tanke, at et folk, der led efter det EU - påførte ”hjælpeprogram” ville vove at vælge en regering, der var besluttet på at sige ”Nej”

Et ”Nej” til de næste besparelser, mere salg af offentlig ejendom, mere urealistisk økonomisk politik og massiv spekulation under dække af - at skulle være -social politik. En politik, der kun ville tjene til at gøre den store græske depression værre, og udlodde græske værdier til ikke - grækere. Vi må alle lære af dette græske økonomiske kup. Euroen er blevet et nyt økonomisk og undertrykkende redskab i kampen mod de nye europæiske oligarker, der skjuler sig bag den tyske regering.

Et sådant Europa genererer kun vold i og mellem nationer, skaber massearbejdsløshed og gennemtvinger social dumping og ydmygelser mellem landene.

Den europæiske union er blevet grobund for en ekstrem højrefløjsfortælling og en drivkraft, der sætter demokratisk kontrol over produktion og marked ud af drift.

Løgn og illusion

Det er en farlig løgn at anse euroen og EU for at være et værn mod kriser. Det er en illusion at tro, at Europas interesser kan beskyttes bag et jerntæppe af eurozone - regler og traktater. Vi er besluttede på at bryde med dette "Europa".

Det er nødvendigt at genopbygge samarbejde mellem vores befolkninger og vore lande på et nyt grundlag og etablere en værdipolitik og genskabe ordentlige jobs, særligt for den nye økologiske udvikling.

Hvordan kan vi tro, at vi kan genopbygge et ordentligt demokrati inden for rammerne af EU. Vi skal undgå åndløshed og inhumanitet i de eksisterende EU - traktater. Vi skal ændre dem for at undgå neoliberalismens *spændetrøje* og beskytte os mod finanspagtens bestemmelser og magt, og vi skal bevare retten til at kunne protestere mod TTIP.

1. Dette er vores plan A:

Vi skal i hvert af vores lande i hele Europa arbejde sammen for at genforhandle alle EU traktaterne.

Vi er forpligtigede til at gå ind i kampen for alle europæere med civil ulydighed over for EU's irrationelle og besynderlige regler, indtil disse genforhandlinger er opnået.

Vores første mål er at afslutte Eurogruppens ansvarsløse handlinger.

Det andet mål er at afsløre forsøgene på at fremstille Eurogruppen som apolitisk og uafhængig, på trods af, at den er højpolitisk, fuldt afhængig af bankernes korrupte ledere og politiske rådgivere, og parat til at sætte demokratiet ud af kraft så let som at klø sig i nakken.

EU - Oligarkernes plan A

Størstedelen af regeringerne – der i virkeligheden repræsenterer de europæiske oligarker, der skjuler sig bag Berlin og Frankfurt – har også en plan A:

Den går ud på:

ikke at lytte til de europæiske befolkningers krav om demokrati, og til at anvende brutale midler for at stoppe folkenes modstand mod EU's politik.

Vi så det i Grækenland sidste juli.

Hvorfor lykkedes det for dem at kvæle Grækenlands demokratisk valgte regering?

Fordi de også havde en plan B.

At smide Grækenland ud af eurozonen under de værste betingelser – ved at ødelægge deres banksystem og lægge økonomien død.

Dette er vores plan B. Et grundlag.

For at imødegå denne afpresning, har vi også brug for en plan B. Den skal forhindre Europas mest reaktionære og antidemokratiske kræfters plan B. Den skal styrke vores position i forhold til deres brutale bestemmelser om at ofre majoriteternes interesser og hellige sig en lille minoritets interesser. Men også for at knæsette det princip, at Europa skal handle om europæerne, og at penge er et redskab til at fremme fælles ejendom, ikke et instrument, der med tortur og våben vil dræbe demokratiet.

Hvis EU ikke fortsat kan demokratiseres, hvis de insisterer på at bruge EU til at kvæle folket, så vil vi gøre oprør, se dem i øjnene og sige til dem:

“Gør jeres værste! Jeres trusler skræmmer os ikke. Vi vil finde en vej til at sikre, at europæerne får et monetært system, der arbejder med dem og for dem, og ikke på deres bekostning”

Vores plan A for et demokratisk Europa, bakket op af en plan B, er en plan, der viser magthaverne, at de ikke kan terrorisere os til underkastelse – og det er en plan, der er inkluderende og har mål, der appellerer til størstedelen af europæerne.

Disse høje mål kræver en høj grad af forberedelse. Debatten skal styrke dens mange ”tekniske” elementer.

Mange ideer er allerede på bordet: Introduktionen af et parallelt betalingssystem, fælles møntsystem, digitalisering af euro transaktioner, fællesbaseret vekselsystem, lukning af Euroen og omdannelse af euroen til en fælles valuta.

Intet europæisk land kan eller skal arbejde for dets befrielse alene.

Vores vision er international.

I forventning om det, der vil ske i Spanien og i Irland - og højst sandsynligt i Grækenland igen – afhængig af, hvordan den politiske situation udvikler sig – og i Frankrig i 2017, er det nødvendigt, at vi arbejder sammen konkret for en plan B, når vi samtidig tager hensyn til de enkelte landes forskellige særpræg og karakteristika.

Oversat og forkortet af Demos red.

Med andre ord

En anden dagsorden med Plan B for Europa

Den folkelige mistillid er voksende både til EU og de lokale politiske eliter.

Højreradikale kræfter, der er leveringsdygtige i syndebukkefortællingen om "de fremmede" som skyldige i nedskæringspolitikken og krisen, er blevet styrket overalt i Europa.

Men *samtidig* er der en voksende social bevægelse med appel til civil ulydighed,

- der protesterer mod den nyliberalistiske politik
- der ønsker et opgør med nedskæringspolitikken
- der afviser Trojkaens gældspolitik
- der ikke ønsker den økonomiske politik bundet op på EUs budgetkrav i vækst- og stabilitetspakker,
- der ønsker en omfordeling af rigdom og velstand
- der kæmper mod arbejdsløshed og skiftende tidsbegrænsede job
- der kræver kontrol med bankerne og åbenhed om deres transaktioner
- der vil hente midler fra militærbudgetterne til sundhed, uddannelse, social tryghed mm.
- der vil sætte en stopper for den grove udnyttelse af såvel mennesker som natur

Sideløbende er der voksende modstand mod TTIP, CETA og TISA, der indebærer en storstilet deregulering, der bl.a. giver multinationale selskaber ret til at sagsøge lande, som de mener via lovgivning hæmmer deres muligheder for profit.

2. DiEM25 - en 10-års plan - Democracy in Europe Movement 2025

Debatten om EU's rolle og eksistens er det seneste år er blevet forstærket og fornyet – ikke mindst efter dannelsen af det europæiske netværk DiEM25. DiEM25 blev grundlagt i februar 2015 af bl.a. Varoufakis, den tidligere græske finansminister.

Hvad er DIEM25s mål?

At skabe et socialt Europa er et langsigtet projekt, hvor der må opstilles delmål, og hvor der må være konstante diskussioner om strategi og metode.

DiEM25 har formuleret en 10-års plan med forskellige mål undervejs i tidsplanen. I modsætning til exit-strategien arbejder netværket henimod et stærkere EU-parlament og mere magt til folkevalgte i Bruxelles.

DiEM25 har formuleret dilemmaet således: EU er i opløsning. Skal vi forstærke denne opløsning ved at gå tilbage til nationalstaten? Eller skal vi prøve på at bremse denne opløsning ved at forsøge at demokratisere EU-institutionerne? Det er spørgsmålet.

DiEM25 har det overordnede mål at forandre EU og skabe et socialt Europa gennem transparens og demokratisering. Deres første krav er, at alle møder, forhandlinger og referater i de forskellige institutioner gøres offentligt tilgængelige og lægges på websider. Samme krav om gennemsigtighed gælder bankerne. Et andet krav er, at traktaterne reformuleres, så den sociale dimension vægtes højest, og at de skal vedtages på ny i en demokratisk proces. Det er ikke nemt og forudsætter et langt, sejt træk.

Den europæiske venstrefløjs opgaver

Den revolutionære venstrefløj og fagbevægelse har - historisk set - betragtet det som en stor og afgørende opgave: at finde de nødvendige strategier til at modvirke ikke kun den voksende højrepopulisme og fremmedhadet i Europa, men også til at bekæmpe et EU, der med sin aggressive neoliberalisme og diktatoriske beslutningsstruktur har skabt grobunden for netop højrepopulismen og dens krav om stærke nationalstater.

Det Europa, vi ønsker os, er et Europa, hvor *befolkningerne* kan leve med social retfærdighed, økonomisk lighed, lønninger, vi kan leve af, økologisk bæredygtighed, demokratisk medbestemmelse, og at befolkningerne ikke spilles ud imod hinanden.

Der må skabes en åben diskussion om en strategi, der viser veje uden om den globale neoliberalisme og højrenationalisme.

En vigtig del af denne diskussion er, at vi anerkender, at mange af de vælgere, som støtter højrepopulistiske løsninger på EU-problemerne, hverken er racister eller højreekstremister.

Det er i stort antal de mennesker, der er hårdest ramt af den globale kapitals rå udnyttelse af arbejdskraftens frie bevægelighed og afmonteringen af velfærdssamfundet. Demokratisering, transparens og sikring af økonomiske, sociale og klimavenlige kontrakter er derfor omdrejningspunkter i den europæiske venstrefløjs diskussion om fremtiden for EU og Europa.

Debat om den nordeuropæiske venstrefløj:

Én af venstrefløjens (især den nordeuropæiske venstrefløjs) løsninger på EU-problemet er, at man på nationalt plan arbejder henimod en udmeldelse af EU.

I Danmark er det Folkebevægelsen mod EU, Fagbevægelsen mod EU og Enhedslisten, som argumenterer for en udmeldelse. *Holdningen er bl.a., at EU har et demokratisk underskud, og at man ved en udmeldelse vil få bedre muligheder for demokratisk indflydelse på Europas udvikling.*

Alternativet til EU's økonomiske restriktioner, som bl.a. dikteres gennem finanspagten er at føre den økonomiske politik tilbage til de enkelte lande.

Denne exit-strategi er forståelig, når man ikke mener, at EU kan forandres i en demokratisk og social retfærdig retning.

Problemet kan være, at strategien ikke deles af mange andre venstrefløjsgrupper i Europa. Mange vender sig bort fra nationale løsninger ud fra den betragtning, at kapitalen er globaliseret og derfor ikke kan kontrolleres nationalt.

Den globale kapital kræver et globalt modsvar.

Kampen for et socialt Europa er en kamp mellem interesser

Over for kapitalens interesser står interessegrupper som arbejdstagere/fagforeninger og folk, som er afhængige af et offentligt velfærdssystem. Det er dem, hvis levebetingelser er blevet markant forringede.

Andre interessegrupper er også bevægelser, som arbejder for et bæredygtigt klima, som arbejder mod den globale finanskapital, eller som tidligere nævnt modsætter sig frihandelsaftaler som TTIP og CETA og TISA .

EU er konstrueret, så det gavner kapitalen, som går på tværs af grænsedragninger, og som unddrager sig transparens og demokratisk kontrol.

Den globale kapital har opbygget mægtige institutioner til at varetage sine interesser, f.eks. den Europæiske Centralbank (ECB) og den Internationale Valutafond (IMF). Det er den såkaldte trojka (EU, ECB, IMF), der bl.a. styrer hele gældspolitikken og har sat de såkaldte gældslande Grækenland, Portugal, Spanien, Irland og Cypern under hårdt økonomisk pres, skabt høj arbejdsløshed og social elendighed.

Den globale kapital kræver et globalt modsvar.

DIEM 25 oversat og forkortet af Demos red.

Den globale kapital kræver et globalt modsvar.

Set fra Demos redaktionens perspektiv fordrer og forudsætter et globalt modsvar til kapitalen en rekonstruktion af og bevidstgørelse af de modsætninger, der eksisterer mellem arbejderklassen og den kapitalistiske klasses interesser. Den rekonstruktion og bevidstgørelse må finde sted både nationalt og internationalt.

Kapitalen har ikke brug for *et land*, de kan anvende det land, der vil være bedst egnet til en god forretning. Men mennesker har behov for et tilhørsforhold, en base, hvor man er velkommen, uanset alder, køn, seksuel orientering, religion eller etnicitet.

Så for at sætte den proces i gang er det nødvendigt at sikre national selvstændighed, baseret på demokrati og menneskerettigheder, en styrkelse af venstrefløjen, samarbejde over grænser og international solidaritet.

Modbevægelse

For et nyt Europa – En plan for Danmark?

Den danske venstrefløj skal tage udfordringen op og kræve en revurdering af EUs traktater. Og opfordre til at samtlige lande iværksætter en afstemning i eget land for at regeringerne kan få sit mandat prøvet. Det arbejde kræver en omfattende debat blandt venstrefløjens parter - åbent og eftertænksomt i hvert land.

Venstrefløjen har i Danmark en historie, hvor modstanden mod EU har været central og et omdiskuteret emne lige siden oprettelsen. Socialdemokratiet har i hele perioden været splittet mellem tilhængere og nejsigere, og er det vel stadigvæk.

Venstrefløjen i Norden har i stort omfang været modstandere og senere for en stor dels vedkommende skeptikere overfor EU. I de fleste lande i Sydeuropa betragtede venstrefløjen EU som et redskab, der kunne sikre rettigheder, som ikke var umiddelbart opnåelige i deres egen stat. De var tilhængere af unionstanken, og er det til en vis grad i dag.

Der skal arbejdes på en fælles strategi for det europæiske samarbejde. En strategi, hvor der er fælles mål, dekonstruktion af EU, men hvor der undervejs er delmål, som vi kan kæmpe sammen for.

Der er ikke nogen nem løsning. Derfor bliver vejen derhen meget afgørende for løsningen og tilslutningen til en løsning.

Kan vi i Danmark drøfte de mange trin på vejen?

- *Lissabontraktaten fra 2007, der blev den endelige Unionstraktat kom aldrig til afstemning. Unionen skal ruller tilbage. **Traktaten skal sættes til folkeafstemning.** Unionen med sine 27 lande skulle ifølge traktatens tekst give bedre rammer for at kunne påtage sig et større globalt ansvar og bidrage til en fredelig og retfærdig verdensorden. Projektet lykkedes ikke – tillader vi os at gøre opmærksom på.*
- *Finanspagten der gav EU en øget kontrol over medlemslandenes økonomi. Finanspagten blev aftalt blandt folketingets partier og har ikke været til afstemning. **Finanspagten skal trækkes tilbage, og det skal der stemmes om.***

Finanspagten fra 2012 sætter et loft over, hvor stort et underskud, der må være på landenes finanslove, og en øvre grænse for, hvor stor en statsgæld landene må have. Pagten afgør, hvor mange penge vi må bruge på velfærd og fattigdomsydelser. Det betyder i praksis, at de nationale parlamenter ikke har ret til at vedtage deres eget statsbudget, før det er godkendt af EU.

De europæiske statsledere ved aftalen om Finanspagten. Helle Thorning spurgte ikke folket, men sikrede sig et politisk flertal før hun tog til mødet i Bruxelles. ”Så var den ged barberet”.

- **De fire friheder skal trækkes tilbage.***(note om EFS plan om en social protokol.) De er en samlet betegnelse for de mål, som Den Europæiske Unions indre marked har til formål at realisere for at forøge konkurrencen, stordriftsfordelene, specialiseringen, investeringerne samt sikre et mere hensigtsmæssigt ressourceforbrug. De fire friheder må ikke stille sig i vejen for optimal profit
De fire friheder betyder således fri bevægelighed over medlemsstaternes territorialgrænser for: *Arbejdskraft, Varer, Tjenesteydelser, Kapital.*

Forud for en folkeafstemning kunne en plan være

Plan for et andet Europa:

- Ved kommende folketingssamling kunne venstrefløjen og fagbevægelsen i DK bringe Europa ind i debatten og kræve en tilbagerulning/revurdering af Lissabon-traktaten og finanspagten. Der skulle allerede startes på en kampagne nu. Venstrefløjen skal aktivt tænke Europa ind i diskussionerne og aktiviteterne. Ved det seneste folketingsvalg var Europa ikke et tema.
- Det transnationale arbejde for et socialt Europa styrkes. Det kunne f.eks. gøres ved at organisere fælles kampagner mod TTIP.F.eks en stor europæisk demonstration. *Kunne det være en idé, at man i hele Europa går på gaden samme dag for at vise sin modstand?*
- En kampagne mod TTIP kunne bruges som springbræt til yderligere europæiske initiativer med fokus f.eks. på Lissabon-traktaten, finanspagten, store firmaers skattely, flygtninge, social dumping, klima, anti-krig.....

Der er meget at kæmpe for.

Den eneste vej ud af det EU, vi kender, er at tage kampen op mod magthaverne og de højreekstremer kræfter både i og udenfor EU. EU er en konstruktion for storkapitalen.

Skal der skabes lighed, er det tvingende nødvendigt at genrejse kampen for arbejderklassens interesser, når der skal findes en løsning, der er grænseoverskridende og kan skabe en fremtid med respekt for almindelige menneskers legitime perspektiv og ønsker, hvor de end måtte leve og arbejde.

Et arbejde til alle, en løn til at leve af, lighed og frihed, et demokratisk fællesskab og et internationalt samarbejde, der inddrager, men kan overtrumfe nationalstaten, og hvor klasse og kønsinteresser erkendes som afgørende og retningsgivende.

Visionen:

Der er kun én nation: Det er mennesker

Der er kun et fædreland det er jorden

Der kun en religion det er kærlighed

("Europasange" 1972)

Menneskerettighederne skal sikres og udvikles

Et paneuropæisk samarbejde i Europarådet står bag Den Europæiske Menneskerettighedskonvention fra 1950, der også er base for Den Europæiske Menneskerettigheds-domstol, der sikrer, at et land kan stilles for domstolen.

Europarådet er uafhængigt af EU.

Europarådet, der blev oprettet i 1949, var et forsøg på virkeliggørelse af drømmen om et nyt Europa efter 2. verdenskrig, en paneuropæisk organisation, hvor en stat ikke kunne gemme sig bag nationalstaten i undertrykkelsen af befolkningsgrupper. En organisation, der skulle hvile på beskyttelse af menneskerettighederne.

Sverige var een af initiativtagerne.

De enkelte stater kunne tilmelde sig, og sammen skulle Rådet være en basis for udveksling af erfaringer og oprettelse af fællesskaber.

Betingelsen var, at landet ønskede en demokratisk styreform. Rådet begyndte med 10 nationer og har i dag 47 medlemmer. Ved oprettelsen lod man et antal ledige pladser stå som en mulighed for alle de stater, der ikke meldte sig i første omgang. Europarådets fokusområder var fra begyndelsen menneskerettighederne, kultur og uddannelse, lokalt styre og socialt og juridisk samarbejde.

Den første konvention, der blev besluttet i Europarådet var den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettighederne og de grundliggende frihedsrettigheder, i dag mere kendt som Europakonventionen. I sammenhæng med vedtagelsen af konventionen etableredes Europadomstolen med den individuelle klageret mod staten.

Oprettelsen af Europadomstolen og den individuelle klageret er et positivt og bemærkelsesværdigt fænomen i den internationale retshistorie. Europarådets største bedrift har således været skabelsen af en europæisk zone til beskyttelse af de menneskelige rettigheder.

Hvordan sikrer vi menneskerettighederne, direktiverne og ratificeringen i det europæiske fællesskab?

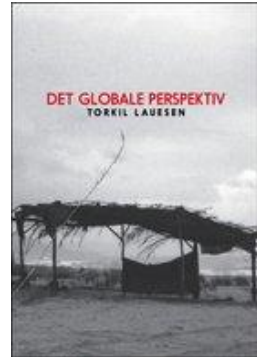
Lauesens globale perspektiv

Af Stein Lillevolden

Torkil Lauesen beskriver i sin nye bog *Det globale perspektiv* hvordan neoliberalismen, med den øgede bevægelighed af varer, kapital, tjenester og arbejdskraft, samtidig påvirkes af og forstærker et globalt racistisk hierarki – et globaliseret apartheidsystem. Men med dagens økonomiske og politiske krise i denne struktur åbner der sig muligheder for progressive kræfter verden over, som kan organisere grundlæggende systemforandringer ved en modstandskamp mod imperialismen lige så international som kapitalismen. Torkil Lauesen tager udgangspunkt i sin mere end 40 år lange og mangeartede politiske aktivisme i kampen mod kapitalismen.

Den store styrke ved Lauesens nye bog er, når han formår, at beskrive teorier og imperialismens historie i en form, som ikke forudsætter, at læseren er indehaver af sort bælte i marxistisk teori. Alle som måtte have traumatiske læseoplevelser fra halvfjerdsernes debatter mellem maoister, ulige bogstavkombinations-marxister, kapitallogikere og anti-imperialister, eller for den sags skyld halvfemsernes autonomes kaudervælske sprogtradition, jeg nok selv tilhører, kan jeg berolige med, at *Det globale perspektiv* er dejlig letlæst og stort set befriet for dogmatikkens sprogform.

Det er i sig selv en præstation indenfor dette felt! Det er desuden en lille genistreg når Lauesen overlader den

obligatoriske gennemgang af marxistisk værditeori til et appendiks til sidst i bogen. Økonomisk teori har gennem tiderne fået rigtig mange deltagere i politiske studiecirkler til at løbe skrige væk, længe før man har nået til de inspirerende filosofiske grundtekster; så her har Lauesen forløst de historiske, økonomiske og politiske analyser på en elegant og pædagogisk fornuftig måde. Og hans appendiks om marxistisk værditeori er udmærket og helt uden, at dogmatikken kommer til at infiltrere de gode historiske og politiske analyser.

Derfor blev det for mig lidt forstyrrende for bogens fremadrettede og revolutionsoptimistiske verdensperspektiv, når han på et tidspunkt i bogen bruger rigtig meget plads på at forsvare *Snylterstatsteorien* og dennes basis for Kommunistisk Arbejdsreds KAK og Manifest-Kommunistisk Arbejdsgruppe M-KA.

I kritikken af imperialismen, hvor rigdom i vores del af verden er bygget på udbytning af den tredje verden, bruges dele af den superprofit, kapitalisterne tilegner sig til at bestikke, købe og passivisere vestens arbejderklasse til at blive et forbrugsaristokrati som ikke har interesse af, at den neokolonialistiske udbytning af resten af verden ophører.

Jeg har lidt svært ved at se sammenhængen mellem en teori, hvor det hævdes, at først når den tredje verden har befriet sig fra imperialismen og gennem dette fjernet grundlaget for de rige landes superprofit, vil der være grobund for revolution i disse lande <> og den imponerende beskrivelse af de senere års udvikling i verdenskapitalismen, som Lauesen giver i resten af bogen, hvor der fokuseres på globalisering af modstandskampen.

Det ulige bytte

Heldigvis handler bogen i hovedsagen ikke om Snylterstatsteorien, og Lauesen har udviklet sit politiske analyseværktøj langt forbi denne teoris begrænsede forklaringsværdi og ikke mindst demobiliserende virkning overfor ethvert forsøg på modmagt og modstandskamp mod vores livsbetingelser.

Arghiri Emmanuel and Torkil Lauesen, 1983 om snylterstatteorien.

Han står her for en nytænkning omkring det ulige bytte, og danner en overgang til tænkningen hos afhængighedsteoretikere som Arghiri Emmanuel og Samir Amir.

Inden for dette teoretiske spor udvikler Lauesen sig til noget af det mest spændende og nytænkende som er skrevet i mange år. I halvfjerdsernes imperialismeteorier påviste man, hvordan den økonomiske "periferi" af verden var

afhængig af kapitalismen i "centrum", eller "Nord". I dag kan man med rette sige at vi i "centrum" af kapitalismen er stadig mere afhængig af produktionen i "periferien", i "Syd". Lauesen skriver, at i dag er betegnelsen "producent-økonomier" og "konsument-økonomier" tæt forbundet via globale produktionskæder, og disses ulige bytte er en langt mere dækkende beskrivelse af det globale system, end halvferdsernes beskrivelse af centrum og periferi. Teknologiuudviklingen har medført en industrialisering af periferien, de tidligere afhængighedsteoretikere ikke troede mulig, da de mente, de kun ville forblive råstofleverandører. 80 procent af verdens industriarbejdere er nu i "Syd", mens "Nord" er godt på vej til at blive afindustrialiseret.

Dette har betydet en total ændring af verden, med Kina som det mest åbenbare eksempel. Alligevel svarer min (forf.) dagsløn måske til en uges løn i Kina, så jeg kan købe billige varer fra Syd, noget som gir mulighed for langt større

materielt forbrug, end det var mulig, hvis alt var produceret til dansk lønniveau. Dette er opskriften på en økologisk katastrofe, i tillæg til sweatshops, børnearbejde og forfærdelige arbejdsforhold, som udbytter den internationale arbejderklasse på en måde, vi i Nord kun genkender fra tiden efter den industrielle revolution.

Mordor

Tyngdepunktet i Lauesens politiske og økonomiske analyse er altså hans nytænkning indenfor teorier om det ulige bytte og afhængighed. Det er en styrke ved bogen, når den formår at kombinere teori med kunststykket at sætte tal på det ulige bytte og den globale apartheid, der organiserer den internationale kapitalisme.

Den langsomme Dell-PC jeg skriver på, når jeg er på arbejde, er samlet af sydøstasiatiske arbejdere, som antagelig tjener ned mod én procent af det, jeg tjener, når jeg bruger den, uden at jeg akkurat er højtlønnet i dansk sammenhæng. Selve produktionen af komponenterne i computeren er globaliseret i transnationale produktionskæder, hvor de enkelte delprocesser lægges til dér, hvor produktionsomkostninger, infrastruktur, skat, lønniveau etc. er optimal for kapitaludbyttet. Den mac-computer, jeg er så glad for og skriver denne anmeldelse på, er produceret under de mest hårrejsende betingelser og forhold. Ifølge Lauesen kalder Apple – ledelsen for Foxconn-fabrikkerne i Kina, som blandt andet producerer deres iPads, for *Mordor*, efter navnet på det helvede hvor mørkets fyrster hersker i Ringenes Herre. Denne indsigt afholder ikke Apple fra at kræve mindst 45 procent af salgssummen for en iPad i ren profit, mens arbejdslønnen for de, der har produceret og samlet den, kan måles i promiller af udsalgsprisen.

Apple ejer ikke en eneste fabrik, men får alt produceret hos brutale udbyttede af nogle underleverandører i Syd, på samme måde, som det sker med rigtig store dele af vores forbrugsvarer, enten det er tøj, biler eller elektronik. Dagligt er vi del af den øgende globale ulighed, hvor arbejderklassen i Syd udbyttes på en måde, hvor man skal tilbage til industrialiseringen af vesten for at finde tilsvarende udbytning. Komponenterne i en iPad fremstilles af giganter som Toshiba og Samsung. Delene fragtes derefter til Shenzen i Kina, hvor Foxconn har sine enorme samlefabrikker, hvor 400 000 kinesiske arbejdere producerer 12 timer hver dag, 6 dage om ugen, sover og spiser på fabrikken og får minimumsløn for det tilladte i regionen, nemlig 83 cent i timen.

En handlingsteori for en revolutionær tid

Da Michael Hardt og Antonio Negri for femten år siden kom med bogen *Imperiet*, var der en række tilløb til at marginalisere og mistænkeliggøre deres politiske potentiale på grund af Negris lange fængselsstraf i Italien efter en mildt sagt tvivlsom dom for "åndelig forbindelse til terrorisme og opstand mod staten". Tilsvarende er Torkil Lauesen gennem alle år siden han blev løsladt, systematisk forsøgt udskammet og marginaliseret af den "respektable" del af venstrefløjen. I en tid, hvor der er tabloid enighed om, at det knapt er muligt at få folk til at læse mere end 140 twitter-tegn ad gangen og ellers hygge sig med selfies på Facebook, er det selvfølgelig noget udfordrende at anbefale læsning af en 380 sideres moppedreng om imperialismen, men faktum er, at der alligevel læses samfundsteoretiske og analytiske værker i overraskende stort omfang. Det er mere den efterfølgende organisering som halter. For eksempel er

Hardt/Negris *Imperiet* og Pikettys *Kapitalen* solgt i store oplag, og de blev virkelig læst.

Men selv om Piketty er empirisk imponerende, findes der hos ham få tal for den globaliserede kapitalisme, og det er her Lauesen fortsætter hvor Piketty er standset. Og der hvor Negri og Hardts analyse ender i et altomfattende imperium uden centrum og periferi, er Lauesens store styrke, at han udvikler skitser til en handlingsteori for en revolutionær tid. Han trækker erfaringer fra zapatisterne i Mexico og andre grundplansrevolutioner, hvor man har forsøgt at bygge transnationale alliancer med ligesindede, men ikke nødvendigvis ensartede bevægelser. Lauesen fremhæver, at den globalisering kapitalismeudviklingen har skabt, giver nogle muligheder for at ophæve det "os og dem", som præger politikken indenfor nationalstaterne og vesten, enten det er i forhold til flygtninge, racisme eller økonomisk udbytning, og derfra bevæge os i retning af global bevidsthed, konkret solidaritet og fælles kamp. Et opgør med verdens ulige bytte vil koste, men er helt uomgængelig hvis ikke rovdriftskapitalismen skal rasere hele menneskehedens eksistens.

Torkil Lauesens *Det globale perspektiv* er et grundlæggende sted at starte studierne i det stadig mere nødvendige revolutionære pensum, og noget af det bedste som forefindes i dansk sprogdragt.

Torkil Lauesen
Det globale perspektiv
380 sider, 279 kroner
Forlaget Nemo, København 2016

Danmark: Flygtninge og Udlændinge Politik

REGERINGENS STRAMNINGER PÅ UDLÆNDINGEOMRÅDET SIDEN VALGET 2015

Regeringen lancerede i forgange folketingsår en række forslag til stramninger, der skal imødegå den ekstraordinære flygtningesituation. Regeringen og et folketingsflertal er af den opfattelse, at vilkår og antal betyder noget, og ændres der på de to forhold, så reduceres også hvor mange flygtninge, der vil søge til Danmark. Ny realisme, kaldes det, og er lige så ledende som SR-regeringens "nødvendighedens politik".

Hovedvægten lægges på strammere regler for familiesammenføring, at begrænse varigheden af opholdstilladelsen og markant lavere ydelser til asylansøgere. Flere af forslagene vil dog også påvirke ikke-asylansøgere, fx kontanthjælpsmodtagere, samt hjemvendte danske statsborgere, der har opholdt sig i udlandet gennem længere tid

Mange tiltag er en tilbagerulning af de lempelser, som Thorning-regeringen iværksatte, andre initiativer fortsætter, hvor den tidligere regering slap; det gælder fx familiesammenføringsreglerne.

Regeringen hævder, at initiativerne er forenelige med grundloven og Danmarks internationale forpligtelser.

INDREJSE

- Grænsekontrol med både politi og hjemmeværn.
- Mulighed for at tilbageholde asylansøgere med henblik på at fastlægge identitet mv.
- Mulighed for at standse bus-, tog- og/eller færgedrift hvis presset på grænserne vokser
- Mulighed for at pålægge transportøransvar som led i en udvidet grænsekontrol
- Forhindret indrejse af volds- og hadprædikanter ved grænsen - bl.a. ved brug af sanktionsliste

ASYLANSØGNING

- Udskydelse af retten til familiesammenføring for flygtninge med midlertidig beskyttelse
- Varigheden af opholdstilladelse er begrænset til to år for flygtninge med konventionsstatus og ét år for flygtninge med beskyttelsesstatus.
- Skærpelse af adgangen til at opnå permanent opholdstilladelse
- Reform af ægtefællesammenføringsreglerne mv.
- Integrationspotentialekriteriet” ved udvælgelse af kvoteflygtninge er gennemført.

- Stramning af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse mv.
- Brug af opholds- og meldepligt til udlændinge i udsendelsesposition er udvidet
- Tilbagerulning af asylaftalen
- Genindførelse af ”integrationspotentiale-kriteriet” ved udvælgelse af kvoteflygtninge
- Styrket indsats for at udsende afviste asylansøgere og andre uden lovligt ophold
- Øget adgang til frihedsberøvelse af afviste asylansøgere mv.
- Kortere udrejsefrist
- Vilkår for udlændinge på tålt ophold skærpes.
- Skærpet kontrol med udlændinge i udrejsecenter
- Mere konsekvent brug af meldepligt og opholdspligt
- Begrænsning af adgangen til domstolene for frihedsberøvede udlændinge, der opholder sig illegalt i Danmark
- Mulighed for at begrænse domstolsprøvelsen af frihedsberøvede udlændinge til kun efter anmodning
- Øget egenbetaling for asylansøgere ophold i Danmark
- Mulighed for at undersøge, om asylansøgere har medbragte midler (smykkebogen)

- Tilbagerulning af ekstraordinær asylrådgivning
- Statens betaling for transport til familiesammenførte til herboende flygtninge afskaffes
- Genindførelse af gebyrer på familiesammenføringsområdet, og indførelse af gebyrbetaling for ansøgning om permanent opholdstilladelse.

OPHOLD: BOLIG - CENTRE

- Oprettelse af modtagecentre
- Lettelse af krav om rum mv. ved boligplacering af flygtninge
- Lettelse af regler om støj og miljø ved boligplacering af flygtninge (fx Gentoftes placering klos op ad motorvejskryds)
- Færre på kostpenge ved øget brug af cafeterier på asylcentre
- Nyt udrejsecenter i afstand fra større byer
- Øget kapacitet til indkvartering, herunder telte
- Adgang til at fravige planloven i forhold til asylinkvartering
- Adgang til uden ejerens samtykke i akutte tilfælde at gøre brug af offentlig ejendom til asylinkvartering eller tilbageholdelsesfaciliteter

- Adgang til at pålægge kommunerne operatøransvar for asylcentre
- Asylansøgers mulighed for at blive indkvarteret i selvstændige og særlige boliger uden for centrene er afskaffet.

ARBEJDE

- Greencard-ordningen er afskaffet.
- 225 timers reglen er indført.
- Kravet til hvad udlændinge skal tjene, for at komme til Danmark, er hævet

OFFENTLIGE YDELSER

- Nedsættelse af økonomiske ydelser til asylansøgere
- Integrationsydelsen udbredes til at omfatte flere
- Der er indført skærpet tilsyn med muslimske friskoler
- Flygtnings ret til børnepenge og folkepension fra dag et er fjernet.
- Kommunerne fritstilles mht. lægeundersøgelse af asylansøgere (og det fravælger de fleste kommuner).

UNDERVISNING - TRO

- Som opfølgning på TV2's "Moskeerne bag sløret" fratages religiøse foreninger og trossamfund, "der bryder med grundlæggende danske værdier" midler og offentlig anerkendelse. (Skærpelse af folkeoplysningsloven, tilbagetagelse af vielseskompetence, fratagelse af skattefordele, kortlægning af moskeer etc.).
- En begrænsning af trosfriheden skal ramme politisk islam med udgangspunkt i Grundlovens paragraf 67. (Kriminalisering af udtrykkelig billigelse af visse strafbare handlinger som led i religiøs oplæring).

DIVERSE

- Mulighed for bistand fra private aktører til at løse myndighedsopgaver på udlændingeområdet
- Skærpelse af straffen for tiggeri
- Styrket integrationsprogram
- Beregninger af hvad indvandringen koster
- Begrænsning af muligheden for økonomisk tilskud til retshjælp til udlændinge der klager over danske myndigheders afgørelser på udlændingeområdet til FN-komitéer og til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Lettere at retsforfølge personer, der drager i krig imod danske interesser (møntet på Syrienskrigere).

Danmark. Opbrud på højrefløj

NYE BORGERLIGE. Af Arne Lund

Det gærer i de borgerlige partier, i Danmark såvel som i de fleste europæiske lande. Mange vælgere er utilfredse og skuffede, fordi de borgerlige-liberale partier ikke lever op til forventninger om at begrænse tilstrømningen af flygtninge. Det, og frygten for globaliseringen, samt en voksende modvilje mod EU, får vælgere til at søge endnu længere mod højre.

Tendensen er ikke til at tage fejl af. I Østrig risikerer den grønne præsident, at miste sin post ved efterårets omvalg til det stærkt højrenationalistiske Frihedsparti. I England vandt det reaktionære UKIP afstemningen om landets fortsatte EU-medlemskab, i Tyskland stormer Alternative für Deutschland frem, og i Frankrig er det ikke utænkeligt, at næste års præsident-valg kan blive vundet af Front National. I Ungarn og Polen har autoritære regeringer solide flertal bag sig. Udenfor Europa huserer Trump, Erdogan, Putin m.fl.

Her i landet har nye partier til højre for Dansk Folkeparti hidtil haft svært ved at slå igennem, bl.a. fordi DF har opsamlet de fleste vælgere, der er bekymret over indvandringen. Den fremgang, som DF har haft ved alle valg, har presset de fleste partier og ført til vidtgående stramninger i udlændinge- og asylpolitikken. Kun få partier har evnet at stå imod. Mange af de vælgere, som DF har taget fra Venstre og Soc.dem, bryder sig imidlertid ikke om tidligere tiders hadske retorik. For at kunne holde på de nye vælgere, og ageret stuerent, har DF derfor dæmpet sig ned. I

dag er det stort set kun Mogens Camre, der siger alt det frække, mens DF's ledelse er blevet så pæne, at de kunne være med i ét af de andre borgerlige partier.

Den påtagne pænhed har sat gang i dannelsen af nye partier til højre for DF. Dels Danskernes Parti er et sammenrend af folk med tilknytning til nazimiljøet plus sympatisører. Partiet må betegnes som et ubehageligt kuriosum, uden reel chance for at blive valgt.

Anderledes stiller det sig med, det der sker i og omkring det hensygnende konservative folke-parti.

Her har utilfredsheden med, hvad der opfattes som en venstre-drejning, skabt et nyt parti: Nye Borgerlige (NB). Et parti, der bygger på nationalkonservatisme, EU-modstand, øget frihandel, mindre stat og en indvandrepolitik, der er strammere end DF's. Partiets stiftere benævner sig som hvide konservative.

NB blev stiftet i efteråret 2015 af arkitekt Pernille Vermund, Snekkersten og civilingeniør Peter Seier Christensen, Hørsholm. Vermund sad 2013-15 i Helsingør Byråd og stillede op for de konservative ved Folketingsvalget i 2015, men blev ikke valgt. Kort efter meldte hun sig ud af de konservative, angiveligt pga. uenighed om partiets kurs.

Peter Seier Christensen var menigt medlem af de konservative, og har arbejdet for at Vermund skulle blive valgt. Han er bror til Lars Seier Christensen, Saxo Bank.

Partiet har pt. 18 lokalafd., flest i Nordsjælland og København, samt i større jyske byer. Hertil kommer afhoppede byrådsmedlemmer: To i Allerød (ex-Borgerlisten), ex- DF'ere i Vejle, Sønderborg, Nordfyn, Hjørring og Vesthimmerland, en frafalden konservativ i Sorø, samt Regionsrådsmedlemmer i Nordjylland og Syddjylland. I Dragør blev en tidl. Venstrebyråds-medlem ekskluderet (pr. SMS), da han stemte for, at Venligboerne fik kommunal støtte til køb af en skurvogn. Lige så kuriøst er det, at partiets næstformand i Horsens i foråret i TV pralede af at være bordelvært. Sidst i maj meldte det tidl. DF-medlem, Lars Hedegård, sig ind i partiet.

NB havde primo august fået godkendt ca. 17.000 underskrifter på at kunne stille til op Folke-tinget. Medlemstallet er ca. 1.500. En fællesliste sammen med Dansk Samling overvejes.

I en nylig meningsmåling siger 6-10 pct. af vælgerne, at de vil stemme på NB. Mange har nok mere svaret som et fravalg af de øvrige partier, end fordi de er enige med NB. Da kun få ved hvad partiet står for, vil tallet ændre sig.

Ganske som det gik med Ny Alliance i 2007. Også her viste meningsmålinger, at 10-15 pct. ville støtte partiet. Da partiet, og især dets selvmodsigelser, blev kendt skrumpede tallet, og partiet klarede på valgdagen lige spærregrænsen.

Da Peter Seier Christensen lancerede partiet slog han fast, at NB vil ligge til højre for DF, når det gælder indvandring og multikulturalisme. Ikke overraskende eftersom han i sommer talte ved Pegida-demonstrationen i Malmö, og den 9. april ved den demonstration, som dansk Pegidas afløser, For Frihed, holdt i København.

<https://www.facebook.com/forfrihed>

Når NB ikke kan afvises som en døgnflue, er det fordi partiet hurtigt har fået opbakning fra kendte nationalkonservative intellektuelle og bloggere som Kasper Støvring, Mikael Jalving, Søren Hvid Petersen og Eva Agnethe Selsing, der alle er hvide konservative. De hilser det nye parti velkommen, fordi det langt klarere end det konservative folkeparti, taler om indvandring og EU som de primære konfliktpunkter.

Hvide konservative har tabt troen på Lars Løkke, hvis loyalitet ligger i EU. Støjberg har mistet pusten. Hun er, hedder det, mest til småjusteringer, der skal give indtryk af, at regeringen handler. Helt utilstrækkeligt, set i forhold til de voldsomme integrationsproblemer. Bedre står det ikke til med Thulesen-Dahl, der soler sig i anerkendelsen som

støttepartiet, der har fået plads i det gode midterselskab. For at holde vælgerne hen, starter DF i ny og næ en frikadedebat, og kan derved nasse på sin position som forsvarer af dansk kultur. Således blogger Eva Agnethe Selsing i Berlingske, efteråret 2015.

Frafaldne DF'ere angiver desuden, at Thulesen-Dahl er for "rød", for tæt på Socialdemokratiet. DF's vakkende holdning til EU-medlemskabet gør ikke sagen bedre. DF skal favne Venstre, Konservative, LA og Socialdemokratiet, hvis de skal have noget igennem, og skal derfor agere meget taktisk.

Så DF melder ikke længere så markant ud, og dermed opstår tomrummet. Ved sin blotte eksistens uden for Folketinget, har NB formået at jage en skræk i livet på de andre blå partier, og især hos DF, hvor retorikken er blevet skærpet.

Om partiet bliver valgt ind i Folketinget er usikkert, men NB skal ikke stjæle mange stemmer fra de konservative, førend partiet ryger ned under spærregænsen.

Konservatismens tre farver

De røde er den pragmatiske social-konservatisme, også kaldet Frederiksberg-konservatismen. Man vil ikke betale for meget i skat, og som god borgerlig læser man kultursiderne, er forholdsvis frisindet, og lægger vægt på at opføre sig ordentligt. Den økonomiske profil er lidt uklar. 'Stop Naziislamisme' blev set som et knæfald for det rabiate højre, og det gjorde ondt. De bykonservative frygter, at partiet er på vej mod noget, som er dem fremmed.

De sorte konservative foragter alt, hvad der har med staten og det offentlige at gøre. Staten skal stort set kun tage sig af politi, retsvæsen, militær, og ellers nøjes med at agere som "færdselsbetjent", der regulerer forholdene i samfundet. Skatter og afgifter anses som umoralske. Reelt er de nok mere liberalister, end konservative. Da Lars Barfoed gav hånd til Margrethe Vestagers forud for valget i 2011 og bekendtgjorde en alliance over midten, som skulle være garant for humanisme og medmenneskelighed, blev det af mange sorte konservative set som et forræderi mod nationalkonservatismen.

De hvide repræsenterer et forsvar for nationale sammenhænge. Vil bevare og genskabe de nationale, kulturelle og religiøse sæder og skikke, der har været med til at opbygge landet. De ønsker endog meget vidtgående "reformer" af velfærdssamfundet. Staten skal fortsat eksistere, men stærkt reduceret. Det konservative parti skal finde tilbage til sine ideologiske rødder. De er anti-moderne, og finder især støtte hos unge og yngre konservative, og nu også hos Nye Borgerlige.

Nye Borgerlige samler sig foreløbig om få programpunkter:

- **Stands ikke-vestlig indvandring** - Den er en kulturel og økonomisk ulykke. Hvis internationale konventioner forhindrer Danmark i at føre en rationel indvandringspolitik, skal de opsiges.
- **Danmark ud af EU** - Frihandel og samarbejde er godt, men her i landet skal den danske regering ubetinget være øverste myndighed.
- **Frihed til familien** - Stedse flere børnefamilier kan ikke få hverdagen til at hænge sammen. Familien styrkes og sikres økonomisk råderum til at indrette egen tilværelse.
- **Sænk skatter og afgifter** - Skatte- og afgiftstrykket er ved at kvæle erhvervslivet, og den enkeltes initiativ og virkelyst. Staten skal udelukkende sikres ressourcer til kerneopgaverne.
- **Tryghed for de svageste** - Staten skal yde de svageste en værdig hjælp. Vi skal hjælpe dem, der ikke kan klare sig selv – men ikke dem, der ikke vil klare sig selv
- **Miljøpolitik** - Værne om den eksisterende natur. Afgifter skal målbart forbedre miljøet. Fornuften tilbage i landbrugspolitikken (og dét er fx ikke Søren Papes kamp mod landbrugspakken).

Nye Borgerliges holdning til indvandrere og flygtninge er det, der fylder mest i partiprogrammet. Meget af det er dog genbrug, hentet hos DF. Her en sammenskrivning:

Det danske kulturelle værdifællesskab er en bærende enhed. En kultur, hvor frie mennesker lever i fred og fordragelighed i et samfund baseret på tillid, solidaritet og sammenhold. En

kultur med lov og orden, hvor retsbevidstheden er høj, fordi vi sikrer, at ofre beskyttes og gerningsmænd straffes. Vi er et dannet folk med en dyb respekt for hinanden, historie, monarki og myndigheder. Et folk, der kan tale sammen om tingene og leve i fred, frihed og frisind uanset køn, oprindelse, tro, seksualitet og sociale forhold. Men det er ikke givet, at det altid vil være sådan.

Værdier som vores ytringsfrihed, religionsfrihed og forsamlingsfrihed er under pres. Derfor ser vi et stigende behov for at værne om den kultur og de værdier, der giver danskerne frihed til selv at bestemme, hvordan vi vil indrette tilværelsen.

Det Danmark vi kender, er i opløsning. Som dryppende syre ætser påvirkningen af en voldelig kultur og lovreligion sig ind til kernen af det, der giver os værdi – og ødelægger det for altid. Vi må værge for os. Vi skylder at stoppe skaden og genopbygge solidariteten, friheden og sikkerheden i vores nationale fællesskab.

Det nationale fællesskab er for danskere - for danskere af fødsel og for de, der er kommet til os ude fra og er blevet danske, fordi de har ønsket at indtræde i fællesskabet med de pligter og rettigheder, det fører med sig. Indvandringen af især muslimer fra mellemøstlige og afrikanske lande har bragt mange til Danmark, som lever i blandt os på kanten af det nationale fælles-skab. Det fungerer ikke. De trækker på solidariteten, men leverer ikke den anden vej.

NB er ikke for lukkede grænser, men for en restriktiv indvandringspolitik. Vestlig indvandring er et plus for dansk økonomi. Der er omvendt nogle ikke-vestlige lande, der skaber udfordringer. Men kommer der en ingeniør fra fx. Somalia, og en virksomhed mangler netop ham, så bør man have det med i overvejelserne. For hver somalier, vil NB have fire-fem fra vestlige lande.

Udlændinge, der vil arbejde i Danmark er velkomne, men de må forsikre sig privat mod arbejdsløshed og sørge for egen pensionsopsparing. Den ret til forsørgelse, som Grundloven giver, er en ret til danskere og ikke til enhver, som krydser grænsen ved Kruså.

Antallet af uintegrerede, muslimske indvandrere er så stort (ca. 100.000), at der vil opstå tumult, hvis man fjernede forsørgelsesgrundlaget for så mange fra den ene dag til den anden. NB vil give udlændinge på offentlig forsørgelse en frist på to år til enten at blive selvforsørgende, og få tegnet de nødvendige private forsikringer, eller til at finde et andet land at bo i. Når de to år er gået, vil der ikke længere kunne udbetales ydelser til udlændinge. Deres børn kan stadig gå i skole, og sundhedsvæsenet er der til at hjælpe de syge, men ellers må udlændinge klare sig selv. Kan man ikke det, må man forlade Danmark.

Vi må tage fat om nældens rod, hvis vi vil begrænse andelen af muslimer, der sætter religiøse love over demokratisk vedtagne regler, mindske kriminaliteten og trækker på de offentlige kasser, samt stoppe den stigende utryghed og intolerance, som følger i kølvandet på den nuværende udlændingepolitik.

Om nødvendigt må EU-regler sættes til side for at lade Danmarks interesser gå forrest. Hvis vi ikke gør det påkrævede for at stoppe en voldelig lovreligion nu, så kommer vi til at gøre det senere, med den forskel, at skaden på vort land vil være uoprettelig. Det er den ikke endnu. Danmark skal derfor udtræde af Flygtninge- og Statsløsekonventionen, stoppe med at tildele asyl til *migranter*, og sikre, at kun de, der har *assimileret* sig tildeles dansk indfødsret. Alt for mange identificerer sig med andre værdier, sætter deres tro over demokratiet. De unge bliver kriminelle og de voksne lever af fusk og kontanthjælp.

Flygtningekonventionen er fra 1953, og gjaldt udelukkende flygtninge i Europa, og kun de, der var personlig forfulgt. Er siden blevet udvidet til at gælde hele verden, samt krigsflygtninge, dvs. mennesker, der ikke personligt forfulgte. Ligeledes skal menneskerettighedskonventionen opsiges, så sund fornuft igen kan råde i Danmark.

Vi vil genoprette lov og orden, stoppe illegal indvandring, sikre, at familier på flugt kan blive sammen tæt på deres hjemland, og dermed let kan repatrieres.

Derfor skal al hjælp til krigsflygtninge foregå i nærområderne, og vi skal kun give beskyttelse til personligt forfulgte flygtninge med familie, som kommer direkte fra FN's flygtningelejre på en fast kvote.

Det danske statsborgerskab er et privilegium, og det skal derfor begrænses til mennesker, som bidrager positivt og har vist vilje og evne til at *assimilere* sig. Vi vil sætte en maksimal grænse for antallet af mennesker, der årligt kan tildeles indfødsret ved lov, og ansøgerne bedømmes individuelt på deres vilje og evne til at *assimilere* sig.

Terror og deltagelse i krig mod danske tropper er et udtryk for, at der er andre nationer, man i højere grad føler tilknytning til end Danmark. Tildelt indfødsret skal derfor annulleres ved dom og følges af udvisning. Det samme gælder kriminelle udlændinge, også de skal udvises, og tildelt statsborgerskab skal kunne fratages dem.

NB har ingen tiltro til, at Løkke-regeringen kan standse tilstrømningen af asylansøgere, samt mindske antallet af de, der allerede har fået opholdstilladelse. I stedet vil Løkke deltage i de fælles-europæiske forhandlinger om fordeling af flygtningene.

Hvis regeringen ville, kunne den stoppe tilstrømningen, skriver NB. I stedet lægger Løkke Danmarks skæbne i hænder på EU og på aftalen med Tyrkiet. Håber, at andre vil løse problemet for ham.

EU er årsagen til, at Europa er handlingslammet og kan ikke stoppe strømmen af illegale *migranter*.

Mange nationalkonservative anser EU for et misfoster, der ikke tillader landene, at handle frit og suverænt. EU har udviklet sig fra et godt handelssamarbejde til et dyrt, superbureaukratisk og et næsten socialistisk projekt. Her er NB langt mere kompromisløs end DF. Danmark skal ud af EU. Jo før jo bedre, og gerne sammen med England, hvis afstemningen d. 23. juni ender med et nej. Med det dyre og teknokratiske projekt, som EU er blevet til, mener NB, at

danskerne vil stå stærkere, hvis vi går sammen med Norge, Island og Schweiz og laver handelsaftaler med EU, i en EF-lignende konstruktion, hvor overstatslige aftaler som udgangspunkt annulleres, så der kun bliver tale om et mellemstatsligt samarbejde.

* * * * *

Den flittige brug af ordene "migranter" og "assimilering" er ikke tilfældig, for det udtryk for en bevidst stræben på at bagatellisere asylproblematikken. "Migranter" er nemlig nogle, der ikke har krav på en flygtningestatus, de vil "bare" have et bedre liv. Og "assimilering" dækker over, at indvandrerne og asylansøgere skal blive lige som os, dvs. opgive ethvert ikke-vestlig egenart, så de kan komme til at ligne den danske stamme.

Kilder: <http://nyeborgerlige.dk/>
<http://aarsskriftet-critique.dk/2015/04/ungkonservatismens-fald-og-genrejsning/> Frederiksborg Amtsavis - Berlingske Tidende - Den korte Avis

DANMARK: Trosfriheden under pres

Dansk Folkeparti's selektive kristendom. Af Arne Lund

I april 2016 sendte DR "Generation DF". Fem grundige og nøgterne skildringer af, hvad der får unge til at gå ind i DF's ungdomsafdeling. Ikke uventet var de unge bekymrede over asyl- og flygtningepolitikken, samt over EU's magt over dansk politik og økonomi. Lige så markant var det, at de unge fandt, at "fædrelandet og dansk kultur og traditioner skranter, og det skal vi gøre noget ved".

"For at stoppe retræten af dansk kultur, og for at redde Danmark fra at blive et multikulturelt morads, skal vi give kommende generationer retten til at lære om sin egen historie, før de lærer om andres. Derfor må vi afskaffe religion og genindsætte kristendomskundskab i gymnasiet og i folkeskolen, hvor det skal fylde mere end fx fysik, biologi og geografi. Vores grundværdier må vi aldrig gå på kompromis med," skrev ledende DFU-medlem Chris Bjerknæs i Kristeligt Dagblad. Det samme blev - med variationer - sagt i DR's udsendelser.

Og videre: "Danmark er et kristent land, og vi er et kristent folk med kristne traditioner, værdier og historie. Kristendommen er én af grundstenene og fundamentet for hele det danske samfund. Kultur, sprog, historie, lovgivning, grundlov, hele vort tankegods, er vokset af kristendommen. Uden kristendommens moralske og etiske lærdomme om individets unikke og åndelige natur, som stadig udgør vores tro på den personlige frihed, vil Danmark ikke være et fantastisk land".

(DFU-formand Lucas Hultgren i Kristeligt Dagblad 24.5.2016)

Den danske kristendom trues ikke kun af indvandrerne, hedder det videre. På anklagebænken sidder tillige de kulturradikale, de politisk korrekte, der "forsøger, at dæmonisere og bagatellisere kristendommen som noget dårligt og gammeldags, og som noget, der må udviskes fra de danske historiebøger for i stedet at omfavne religiøse minoriteter.

Et eksempel herpå, er da folkettinget afskaffede kristendomskundskab i folkeskolen, for at gøre plads til religion.

Hultgren skriver::

"Forkert! Skolen skal ikke kun lære at regne og læse. Den skal lige så meget lære om

filosofi og de kristne danske værdier, og lære, at mennesket er andet end et producerende dyr, det er også et åndeligt, følelsespræget, og ikke mindst holdningspræget væsen".

Det vil gøre folkeskolen total identitetsløs og neutral, og vil bidrage til at knække vores kultur på lang sigt, og vil ifølge Hultgren være en fuldstændig omkalfatring af det danske samfund. Han nævner som et eksempel på, hvor slemt det står til, at nogle skoleledere vil afskaffe juleafslutningen i den lokale kirke: Det styrker fællesskabet og de kristne danske værdier. I religions - lighedens navn, forstås. For dermed ender vi i en identitetskrise i en global verden, hvor kulturer let udviskes og flyder sammen. Så vidt DFU, der ikke ofrer amerikaniseringen af samfundet, kulturen og samværs og adfærdsformerne blot én tanke. Ej heller finder man ét ord om betydningen af de store

folkelige bevægelser - andels- og højskole, bønder og arbejdere, fagforeninger, ungdoms- og kvindeoprør, miljøbevægelser osv. - der alle har præget samfundet i betydelig grad - ofte i åben kamp med kirken.

Det havde været bedre, om DUF i stedet havde foreslået timer i demokrati og menneskerettigheder. Så blev eleverne heller ikke forvirret over Biblens mange tvetydigheder om at give dem, der allerede har, og hvem Gud ønsker henrettet (Lukas 19:26-27), og hvem der skal brænde i helvede (Markus 9:43). Spørgsmålet er, om vi vil lære børn at skelne mellem godt og ondt med sund fornuft, eller med Biblen, der har utallige fortolkninger, ofte modsatrettede.

Næstekærligheden og globaliseringen

DF og DFU er de politiske organisationer, der hyppigst bruger kristendommen til at fremme egen dagsorden. På DFU's hjemmeside opfordres folk således til at melde sig ind i folkekirken, og i "Generation DF", hedder det, at næstekærligheden kun gælder kristne - ikke syriske flygtninge.

DFU'erne ser ikke, at der derved fjernes det universelle i næstekærlighedsbegrebet, der er noget af det mest centrale i såvel religioner, som i etik og i FN's menneskerettigheder. Men det gør DF's forsvarsordfører, major af reserven, Marie Krarup. Hun giver sig - selektivt - i kast med begrebet.

På den ene side forlanger Krarup i Kristeligt Dagblad 27.11.2014, at næstekærligheden skal væk fra udlændingebatten, og spørger om det er næstekærligt, at lade grænserne være åbne for syriske flygtninge? "Nej, næstekærligheden, kan aldrig blive et politisk program. For mig er næsten min familie, min nabo, det menneske, som er mig nær. Næsten er altid den enkelte, begrebet kan ikke globaliseres, standardiseres".

En standardisering eller globalisering af næstekærligheden, er de menneskerettighedskonventioner, som DF vil have Danmark skal melde sig ud af. "De, der hjælper syriske flygtninge, er det modsatte af næstekærlige, for de udvander begrebet," fortsætter Krarup, der herefter trækker en stråmand frem: "Lige nu har nogle mennesker så travlt med at hjælpe flygtninge, at jeg tror, de glemmer at være til stede over for de mennesker, som virkelig er deres næste. De mennesker, som hjælper syriske flygtninge, er alt andet næstekærlige. De tager arven fra deres børn og giver den til fremmede. De ødelægger det frie og rige Danmark ved at åbne landet for folk, som intet krav har på at være her".

Krarup tror, men det kan hun af gode grunde ikke vide noget om. Ved at antyde, at hun ved det, sværter hun dem, hun er politisk uenig med, nemlig de, der mener, at næstekærlighed er udtryk for en universel etik og en almen hensyntagen, og som ikke kan monopoliseres af de kristne, og som tillige indebærer en pligt til at hjælpe syriske (og andre) flygtninge. Da Krarup gør kravet om at elske næsten, til selve indbegrebet af kristendommen, og da kristendommen er indbegrebet af danskhed, så bruger hun om nogen - næstekærligheden i sin politiske agenda.

Krarup slutter af med, at "der findes ikke næstekærlighed i politik, og derfor kan ingen partier tage patent på næstekærligheden". Hvad Krarup så alligevel gør når hun identificerer DF med de danske og kristne værdier. Hun ser bort fra, at næstekærligheden fandtes i de fleste før-kristne samfund og religioner, fx de orientalske og de hellenske. Der er altså ikke tale om en unik kristen værdi, men om en universel tilgang til, hvordan mennesker bør leve sammen.

Nye brudflader i DF?

"Generation DF" viste nye brudflager i DF. Tonen er lidt mere forsonlig, end den, der kommer fra DF-toppen, som forlanger alle flygtninge, og folk med opholdstilladelse sendt tilbage, hvor de kom fra. I Berlingske d. 27.5.15 lancerede Martin Henriksen et forhandlingsoplæg for at stemme ja til blå bloks skattelettelser: "Selv om der fortsat er krig i Syrien, er der områder, hvor der ikke er krigshandlinger, og dertil kan vi sende flygtningene".

I udsendelsen fortalte en ung kvinde om et besøg på det lokale flygtningecenter i Thyregod (Tulle-land). Hun havde fået et godt indtryk, og ville nu skrive et læserbrev om sin oplevelse. Først ville hun dog lige tjekke med Hultgren om dét nu også var i orden, at hun accepterede Danmark som et multikulturelt samfund, og at man skulle behandle asylansøgere og flygtninge ordentligt.

Det havde DFU-formanden sådan set ikke noget imod; også han fandt, at tonen var hård. Hultgren har forstået hvad det kræver for at ændre på partiets anløbne image, og gå fra ikke at være stueren til at være et midterparti. Skal den fremførte kristendom kunne tages alvorligt, så går det ikke at lyde som Mogens Camre; det skræmmer de pæne midtervælgere væk.

Det særlige ved DF er, at det er det mest kristne (i ord), og mindst kristne parti (i handling). Nok ønskes religions-, tanke- og ytringsfrihed for alle grupper i Danmark. Dog først og fremmest for dansk kultur og dens kristne idégrundlag. Der er ingen pligt til at fremme andre religioner, kulturer eller sprog, og der er heller ingen forpligtelse til at afstå fra at beskytte dansk kultur, tro, normer, traditioner og holdninger.

Som modvægt til DF's ydre kristendom, er det nyttigt, at runde af med Kim Hartzner fra Mission Øst, der fortæller til Kristeligt Dagblad d. 9.10. 15., hvordan han opfatter næsten: "Min rolle som nødhjælpsarbejder er, at være forlænget arm for de mange danskere, der gerne vil hjælpe, men som ikke selv kan tage af sted til den anden ende af verden. Danmark og Europa har ressourcerne til at hjælpe dem, der har brug for det, og fordi vi kan, skal vi hjælpe. Jeg opsøger mennesker, der har brug for en næste, fordi jeg ser det som en kristen forpligtelse. Jeg har rejst verden rundt, siden jeg var ung, og det har måske været med til at få mig til at føle mig som borger i verden. Så når jeg møder et børnehjemsbarn i Nordkorea, er det min næste. Når jeg møder en handicappet i Armenien, er det min næste. Næsten er for mig alle, der har brug for min hjælp. Derfor er næsten også den syriske flygtning, der virkelig er i nød..."

Kilder: DR's Generation DF - Kristeligt Dagblad - DF's website - Information 13. maj 2016. <https://www.dr.dk/tv/se/generation-df/generation-df-1-5>

Stemmetal på den europæiske højrefløj – fra afholdte valg og prognoser

Danmark 2016. dansk folkeparti.

Leder Christian Thulesen Dahl. Ved valget i 2015 fik DF 21,1% Sverige.

*Sverigesdemokraterne. Prognose baseret på 1500 adspurgte giver Sverigesdemokraterne 25,2 % af stemmerne. Leder Jimmie Åkesson
SVP leder Albert Rösti*

Schweiz 2015. Det højreradikal SvP fik 29% af stemmerne.

Schweiz folkeparti. Leder:

Østrig 2016. meningsmåling FPÖ målt 36% af stemmerne

Leder: Christian Strache

Holland frihedsparti. Prognose. Største parti i Holland.

Leder Geert Wilders

Ungarn. Det højreradikale Fideszparti v. prognose i 2015 21% Leder Victor

Orban Leder. Det ultrahøjre parti Jobbik står til 16%. Leder er Gabór Vona.

Frankrig. Front National. Prognose aktuelt det største parti i Frankrig.

Leder: Marine le pen.

Polen. Lov og Retfærdighedspartiet vandt det polske valg i 2015. Partiet har regeringsmagten. Premierminister er Beata Szyblo.

Grækenland. Gyldent Daggry. Leder Niklos Mihaloliakos. Valg i 2015 gik partiet tilbage til 6,3% af stemmerne.

Tyskland. AfD. står til 15 % af stemmerne i nogle delstater. D. 4. 9..2016 fik de 20,8 % ved delstatsvalget i Mecklenburg-Vorpommern.

Leder Frauke Petry

Italien. Lega Nord ved EU parlamentsvalg i 2014 opnåede partiet ca. 30 % af stemmerne, Leder er Matteo Salvini. Og Movimento 5 Stelle i EU parlamentet.

Spanien Partida Popular vandt 33% af stemmerne ved valg i foråret 2016.

Leder er Mariano Rajoy.

Belgien. Vlaams Belang står stærkt. Leder er Bart Claes

Bulgarians højrepopulistiske parti hedder Ataka. Leder er Wolem Sidero.

2013 fik de 7,3%

Rumænien, Tjekkiet, Slovakiet og Kroatien har meget små

højreekstremistiske partier.

Højrefløjen i Europa er ikke et entydigt fænomen.

Skeptiske nationalister og antimuslimske racister.

Det er EU projektet med dets neoliberalistiske indre marked, magtcentralisme og bureaukrati, som særskilt indenfor det sidste tiår har givet vækstbetingelser for tilslutningen til de højreradikale partier og grupperinger.

Men højrefløjen er splittede omkring en række vigtige spørgsmål:

I EU parlamentet er fløjen delt mellem diverse grupper. EFDD Gruppen for Europæisk Frihed og Direkte Demokrati med bl.a UKIP, Sverigesdemokraterne, og Frankrig.

ECR er EU skeptikere og er bl.a med Dansk Folkeparti, som ikke vil følge Frankrig.

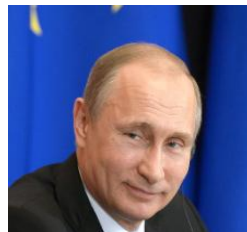
ENF Gruppen Nationernes og Frihedens Europa med m.fl. Wilders Frihedsparti, Østrigs Frihedsparti, Lega Nord og Polens Nye Højres kongres.

Fælles for grupperne er, at de i forhold til den stigende sociale ulighed har fundet løsninger i fremmedfjendske og racistiske budskaber, kombineret med blind tro på kapitalistiske og neoliberale løsninger.

Og deres svar på EU krisen er stærke hvide mænd med nationalismen, kristendommen, og det ”rene” folk som grundlag for deres ”nye Europa”.

Europæiske højre populistler

Min fjendes fjende er min ven: PUTIN

Opbruddet - sammenbruddet? - i det europæiske samarbejde vidner om politiske systemer og strukturer, der ikke evner at løse de udfordringer, som ankommer i stadig hastigere tempo. Først var det sammenbruddet på bolig- og finansmarkederne i 2007-08. Så kom Euro-krisen, og de græske gældsproblemer, og var dette ikke nok, så eksploderede sidste år antallet af flygtninge fra Afrika og Mellemøsten, der søgte til Europa, og som nu har splittet EU i en grad som aldrig før. Den foreløbige kulmination var Brexit i juni måned.

Splittelsen omfatter såvel EU-medlemsstaterne, som de enkelte medlemslande. De første kan foruden meget andet, ikke enes om, hvordan flygtningene skal fordeles, hvordan grækernes gæld skal afvikles, eller om Euroen skal være for få udvalgte stærke lande, mens resten smides ud.

I medlemsstaterne er befolkningerne splittede over EU. Vel er der fortsat mange, der ikke kan få nok af EU (og NATO), men de taber terræn. Stedse flere borgere har tabt troen på et stærkt og forpligtigende europæisk samarbejde. Det viser Brexit, afstemningen i Holland om en aftale med Ukraine, og den danske afstemning om retsforbeholdet. Stedse flere erklærer sig som skeptikere, eller vil helt ud af EU. De vender ryggen til globaliseringen, det tætte samarbejde med USA, og orienterer sig mod politikere, der fastholder nationen som den bærende enhed, og vil fremme konservative familieværdier. Pt. ser det ud

til, at det er politikere som Putin, Erdogan og Ungarns Victor Orban, der er fremtidens mænd.

Opbruddet er fyldt med paradokser. Partier og personer med vidt forskellig baggrund og ideologi finder sammen. Gamle Moskva-tro kommunister er nu meningsfæller med religiøse genrejsere, hjemstavns-patrioter, globaliseringsmodstandere, homofober, islamhadere m.fl.

Fællesnævneren er kampen mod EU, et stop for indvandringen resp. udvise "de fremmede", og for nationalstaten. Når "min fjendes fjende er min ven", da opstår de mærkeligste relationer mellem folk, der ellers tidligere ikke kunne døje hinanden. De nødvendige opgør tages vist bagefter.

En enig europæisk højrefløj er der langt fra tale om. Der *er* sprækker i sammenholdet, både nationalt og i "nationalisternes internationale". Fx er Geert Wilders tilhænger af homoseksuelles rettigheder og af det transatlantiske samarbejde. Og nok lægger tysk Alternative für Deutschland (AfD) afstand til Front National - "de er for røde" - men alligevel sidder de i samme gruppe i EU-Parlamentet. De "stuerene", DF og Sverigesdemokrater, væmmes ved Jobbik og Gyldent Dagry.

Ét af de steder, hvor højrepopulisterne samarbejder, og som til en vis grad gør det relevant at tale om "nationalisternes internationale", er EU-Parlamentet. Her indgår de i EFDD (polske Korwin, Italiens 5-stjernebevægelse, UKIP og Sverigesdemokraterne), samt ENF (Front National, AfD, østrigske FPÖ, Vlaams Belang m.fl.). Gruppeløse er 28 MEP fra Jobbik, Gyldent Dagry m.fl.

Højrepopulisterne har stemt imod EU-Parlamentets beslutninger om at indføre sanktioner mod Rusland efter annekteringen af Krim, og efter urolighederne i det østlige Ukraine. Også her sker det med forskellige begrundelser.

Sanktionerne rammer nogle EU-lande ret hårdt (Grækenland, Bulgarien og Ungarn), og i FPÖ i Østrig påvirkes ledende partifolk direkte via deres "civile" forretninger med Rusland. Tildels fordi EU selv har bidraget til at fremkalde krisen i Ukraine ved at blande sig i landets indrepolitiske forhold (Maidanpladsen) med henblik på at trække Ukraine væk fra den russiske indflydelsessfære. Hertil kommer, at de østeuropæiske parlamentsmedlemmer i vid udstrækning tager hensyn til de historiske, kulturelle og religiøse bånd, deres lande har til Rusland.

Med højrepopulisternes nye relationer til Rusland, er der etableret en stabil modstand i EU parlamentet. Og i det omfang højrepartierne fortsætter fremgangen i deres hjemlande - det gælder først og fremmest i Frankrig og Tyskland - da vil Putin have sikret sig loyale allierede midt i "fjendens lejr". Betydningen heraf skal ikke undervurderes, idet der kan opretholdes et varigt pres for at få lempet sanktionerne.

Hvad de fleste europæiske højrepopulister også er enige om, er, at pege på Putin og Rusland som alternativ til det overstatslige EU og det transatlantiske samarbejde. Ideologisk er parterne ofte som nat og dag - i det omfang de overhovedet har en ideologi. For de flestes vedkommende er det modstanden mod EU, indvandringen og forkærligheden til nationalstaten, der er det bærende, resten overlades groft sagt til folkestemninger og mavefornemmelser.

DF fx ser Putin som en kommende allieret, "for vi vil jo det samme, skriver Marie Krarup. "Vi har den samme udfordring med terror, islam og indvandring og destabilisering af sydfronten". Hun fortsætter: "EU ødelægger den frie nationalstat, samt konkurrencen med Kina; i den kamp har vi de samme interesser som Rusland. Derfor bør vi finde en måde at samarbejde med Rusland, i stedet for at hidse sig op mod hinanden....Krim er en kronjuvel, som Rusland aldrig ville lade gå over til Vesten. Alle vidste, at det (annekteringen) ville komme på et eller andet tidspunkt...vi risikerer at snuble ind i en krig med et land, som vi ikke har nogen interesse i at kriges med. Vores fælles fjende (dvs. EU og islam, *min bem.*) vil ved et sådant scenarie, så kunne vinde uden kamp" (Politiken 15.04.15).

Er det den tidl. militærattache i Moskva og faghistoriker, der her søger at banke fornuft ind i hovedet på de mest ivrige NATO-tilhængere, der vil "udbrede demokratiet" ved at indlemme tidligere sovjetrepublikker i NATO og EU?

DF siger dog mere end et forsøg på at dæmpe krigstrømmerne. På Facebook erklærede Peter Skårup i foråret sig enig med Putin i "at Rusland ikke behøver minoriteter". Den måske kommende minister i en Løkkeregering skrev: "Putin har fat i noget af det rigtige". Samme dag undsagde Messerschmidt sin chef.

Oppe på de høje nagler er også fader Krarup, når han i Berlingske d. 18.09.14 skriver, at "nationen er det grundlæggende. Er det ikke dette, Putin nu gør på Ruslands vegne, hvor det abstrakte eller overnationale EU forsøger at rive det Ukraine fra Rusland, som Ukraine sin historie igennem har været en del af eller i hvert fald i forbindelse med? Putin er netop ikke ideolog, endsige kommunist. Han er nationalt

russisk. Ja, og så er han efter Solsjenitsyns og sit eget udsagn først og fremmest kristen. Men hvis EU og også NATO, der i 1999 ændrede karakter fra at være et forsvarsforbund til at blive et missionsselskab for menneskerettighederne, fører sig frem i Ukraine for at lokke denne russiskprægede provins til at undsige og skille sig fra det Rusland, det historien igennem har tilhørt, er det så så mærkeligt, at Rusland bliver stejlt?"

Krarups kristne synspunkt udbygges af den katolske lobbyist, Iben Tranholm, der d. 2.marts 2014 i Politiken gør "Putin til et forbillede, der bygger et samfund op om kristne værdier. Når Vesten reagerer så hadefuldt og aggressivt over for Putins lov imod homoseksuel propaganda, er det ikke, fordi han udgør stor politisk trussel, men snarere en åndelig og værdimæssig. Putin værner om verdens mest forfulgte religion, kristendommen. Hans åndelige fornyelse af Rusland skal slet ikke ses med de homoseksuelles briller. Det er dem, der truer os. De truer vores religionsfrihed..."

Jeg tvivler på, at en sameksistens mellem kristendommen og vestlig sekularisme er mulig, når kristne normer jagtes på flugt i Vesten... Alt handler ikke om menneskerettigheder, troen skal der også være plads til. Det er demokratiet, der er ved at blive farligt for kristendommen – ikke omvendt."

Sat på spidsen kan der spørges om "troen" - som ikke er en entydig størrelse - vejer tungere, end et samfund, hvor magtens udøvere - kristne eller ej - respekterer borgernes ret til at være uenig med magthaverne? Står det til Krarup, Tranholm og flere af de europæiske højrepopulister, er svaret "ja, troen er vigtigere". Og når nu Putin, Orban, Erdogan m.fl. nyder så stor popularitet i deres lande, bør vi så ikke lytte til dem? Ikke alle

højrepopulister lægger lige stor vægt på det kristne fællesskab med Putin.

For Front National er Putin en modvægt til Europas tætte bånd til den amerikanske og globaliserede storkapital. Partiet vender sig ligeledes mod det liberale hegemoni, udflytning af arbejdspladser til lavtlønslande, og ønsker langt større statslig styring af nøglevirksomheder og infrastruktur.

Noget lignende gælder for flere af højrepartierne i Østeuropa. Hertil kommer, at de ønsker at knytte sig tættere til Rusland for at sikre en stabil energiforsyning af naturgas, samt anlæg af atomkraftværker for dermed ikke være afhængig af olieimport fra Mellemøsten.

AfD Alternative für Deutschland er markedstilhængere. For AfD er det kampen mod EU og Merkels imødekommenhed overfor indvandrere og flygtninge, der har givet partiet solid medvind, og det i en sådan grad, at partiet ventes at blive Tysklands tredje største ved forbundsdagsvalget næste år. Putins fordele ved at arbejde tæt sammen de europæiske højrepopulister, er, udover det allerede nævnte, øget indflydelse i Østeuropa for den eurasiske økonomiske union (EØU) - et mellem-statsligt samarbejde om handel, økonomi og kultur - med tiden også militært samarbejde. Unionen består foreløbig af Rusland, Hviderusland, Kazakstan, Armenien og Kirgisistan. Putins ambition er at knytte de tidligere Warszawa-pagt-lande tættere til EØU, hvilket EU-samarbejdet forhindrer. Putins strategiske mål er, at genrejse Rusland som en stormagt, der respekteres af det internationale samfund. Han er sig landets historiske præmisser nøje bevidst, og det er dem, han er i færd med at realisere. Det er i det lys, man skal se annekteringen af Krim, og hybrid-krigen i det østlige Ukraine. Samt den russiske

intervention i den syriske borgerkrig, og de forbedrede relationer til Israel, Tyrkiet og Iran, der sker samtidig med, at USA taber terræn i regionen.

Der er ingen grund til at blive forarget på Putin over de metoder, han bruger, for at fremme Ruslands interesser uden for landets grænser. Han gør blot det, som USA og dets allierede har gjort i forhold til den tidligere Sovjetblok. Forskellen er, at Putin arbejder forholdsvis åbent, lægger ikke skjul på, at han søger indflydelse i EU via højrepopulistiske partier.

Det sker bl.a. ved at invitere lederne fra fx FN, UKIP, Lega Nord, Jobbik, Gyldent Daggry m.fl. til Rusland, hvor de mødes med russiske parlamentarikere, deltager i konferencer om sikkerhedspolitiske og økonomiske emner. Hyppigt har Nigel Farage været gæst i den engelsksprogede tv-kanal, Russia Today. Og det sker ved, at regeringspartiets ungdomsafdeling har indledt et officielt samarbejde med AfD's Junge Garde.

Ved afstemningen om Krims tilhørsforhold til Ukraine eller Rusland, inviteredes repræsentanter fra højrepopulistiske partier til at være observatører i 2013. Deltagerne kom bl.a. FPÖ, Vlaams Belang, bulgarske Ataka, Lega Nord, fra Polen og Serbien - samt fra Forza Italia - Berlusconi parti.

Putin satser også på mere etablerede kræfter som Viktor Orban og Geert Wilders, der i samme åndedrag, som han støttede Putin, kritiserede EU for dets imperialistiske drømme. Nigel Farage har flere gange fremhævet Putin som den leder, han beundrer mest, dog ikke som menneske. Også de tidl. tyske kanslere, Helmut Schmidt og Gerhard Schröder har kritiseret sanktionerne mod Rusland, og plæderet for mere diplomati og færre aggressioner.

Og så er der naturligvis Marine Le Pen, der er Putins absolut stærkeste kort og væsentligste vestlige alliancepartner - alene af den grund, at hun ifølge meningsmålingerne står til at kunne blive Frankrigs næste præsident. Le Pen rejser til Rusland, hvor hun er blevet modtaget i Kreml, som var hun allerede fransk statsoverhoved.

To af Front Nationals væsentligste prioriteter er opløsning af både EU og NATO. Marine Le Pen er her klar i mælet, og har flere gange udtalt, at Rusland kan tilbyde noget, som andre ikke kan.

Rusland skal for hende være hjørnестenen i en ny paneuropæisk alliance af uafhængige nationer med Moskva, Paris og Berlin. En tysk-fransk ide, som bl.a. de Gaulle slog til lyd for <https://vindskeivt.com/2010/01/19/aksen-paris-berlin-moskva/>. Hendes mantra er "fædrelandenes Europa fra Lissabon til Vladivostok". For det, der knytter Putin og hans europæiske

allierede sammen, er en fælles aversion mod den fælles valuta og enhver føderal vision for Europa.

Hertil kommer højrepopulisternes beundring for Putins konservative ideer, for hans syn på familien og - for det flestes vedkommende - modstand mod homoseksuelles rettigheder, og vestens dekadente kultur, legemliggjort ved den østrigske grand prix-vinder, drag'en Conchita Wurst.

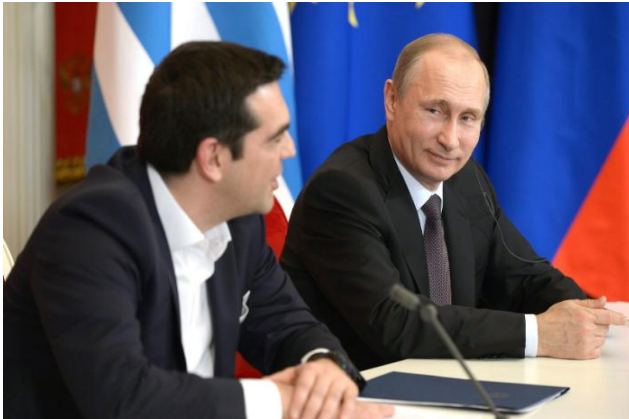
Der verserer talrige rygter om, at Putin understøtter højrepopulisterne økonomisk. Det eneste sikre er, at Front National har lånt ca. 70 mio kr. i en russiskejet bank i Tjekkiet (med relationer til Putin), og at partiet ansøger om yderligere 300 mio kr. til finansiering af næste års præsidentvalg.

I England undersøges UKIP for at have taget imod udenlandske kampagnebidrag, hvilket er forbudt iflg. engelsk lov. Her florerer rygterne om, at UKIP finansieres af en velhavende forsikrings-direktør, og da denne er russisk gift, så er der frit slag for alskens gætterier.

Heller ikke AfD går fri. Spiegel skriver, at AfD har gode kontakter til den russiske ambassade i Berlin. Køber billig russisk guld, som så handles via nettet, og kan således finansiere valgkampe og den daglige drift. Partiet afviser, men kan ikke gøre rede for, hvor det så får sine midler fra.

Det er ikke kun de højrepopulistiske partier, der har relationer til Moskva. Også Die Linke bakker op om den russiske kurs, og har stemt imod sanktionerne. Ej heller er det overraskende, at Syriza er i dialog med Moskva.

Således besøgte premierminister Tsipras Putin lige efter han var blevet valgt i 2014. Tsipras ville dermed signalere til EU, at han havde andre muligheder end EU's barske sparepolitik, der er ved at knække det græske samfund.

Tsipras kom dog ikke efter penge fra Putin, for dem har Putin, med de faldende oliepriser, ikke mange af. Vigtigt var også russisk støtte til et gammelt græsk ønske om at udvide søterritoriet til 200 sømiler mhp, sammen med Cypern og Israel, at udvinde undersøiske gasforekomster. Endelig gjaldt det om, at understrege den kulturelle (og religiøse) tilknytning, de to lande har til hinanden.

For det borgerlige Europa forsøger Putin at splitte og destabilisere EU-landene, og lykkes det, da står Rusland så meget stærkere. Måske bedriver Putin blot det, Henry Kissinger kalder realpolitik.

Kilder: Politiken, Berlingske, Information, Kristeligt Dagblad. Der Spiegel, Die Zeit, Handelsblatt, Economist, Financial Times, Guardian, New York Times, Wikipedia, samt Google.

Demonstration mod CETA, TTIP

Torsdag d. 27. oktober 2016 afholder STOPTTIP initiativet en stor demonstration mod handelsaftalerne mellem EU og USA, Canada og størstedelen af den øvrige verden fra Industriens Hus og til Christiansborg

Stop TTIP og CETA!

Nej til udemokratiske handelsaftaler!

Kort over de mange former for handelsaftaler verden over indgået af EU.
Kortet er hentet: @Trade_EU #EUtrade

